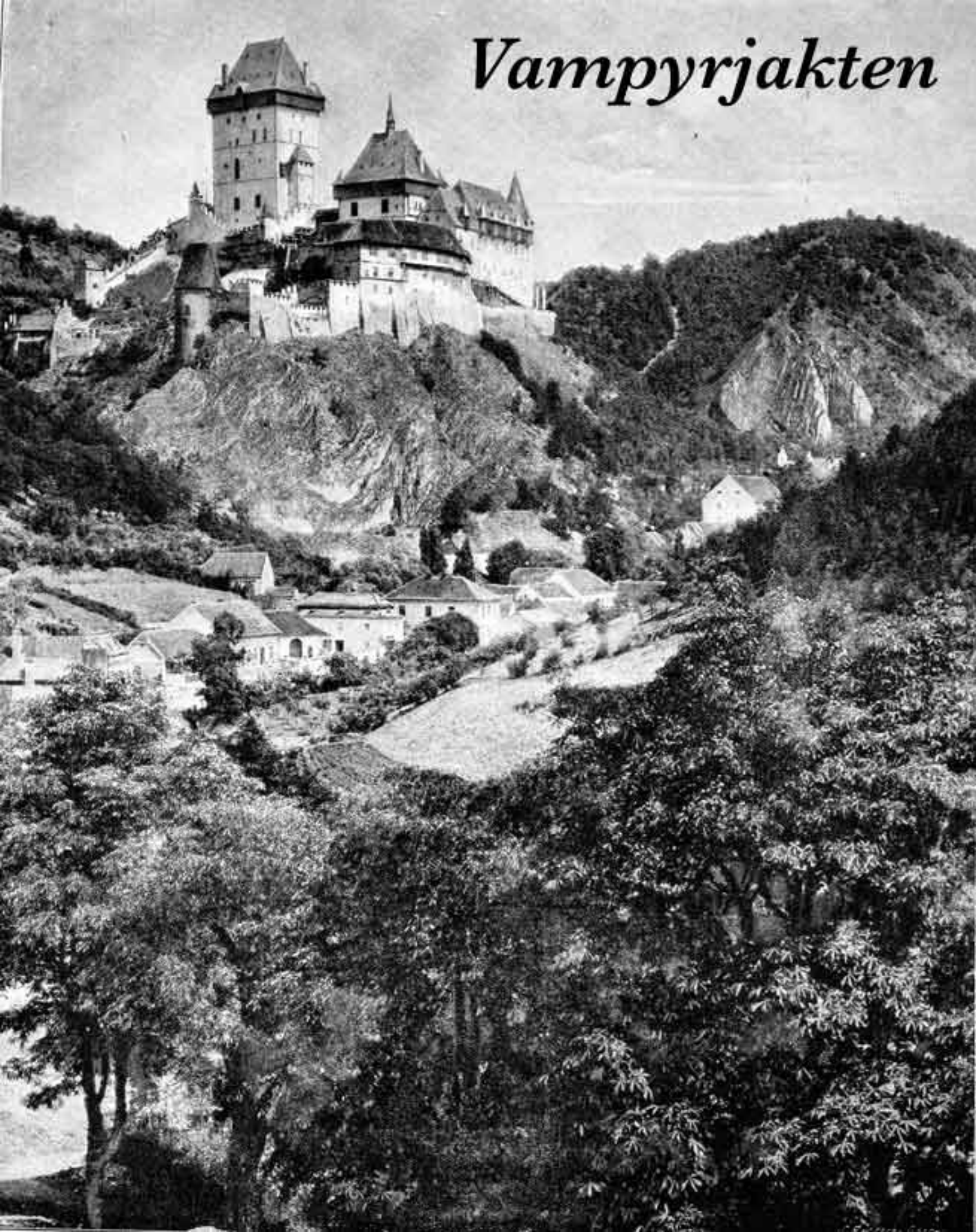

Vampyrjakten

Vampyrjakten

svart komedi i fem akter

av Christian Lanciai (1999)

Personerna:

Professor Cyril Vesper
John
Meryl
Malcolm
Greve Vlad Dracul
hans general
Draco, hans äldsta son
Stefan, hans yngre son
Grevinnan Ilona, deras moder
Djävulen
Miklos, värdshusvärd
Laszlo, hans allt i allo
Påven
en kardinal
en padre
en sjuksyster

Handlingen tilldrar sig i London och Transsylvanien i både förfluten och närvarande tid.

Copyright © Christian Lanciai 1999

Vampyrjakten

Akt I scen 1.

Fyra geografer-arkeologer runt ett bord med en stor karta utvecklad.

John Menar ni allvar?
Cyril Fullständigt.
John Men det är ju alldeles otroligt!
Meryl Och därför vägrar jag att tro på det.
Cyril Jag menar inte alls att vad jag funnit måste vara vad det kan vara men att det föreligger material tillräckligt för att det ska vara motiverat att utforska saken.
John Så ni föreslår?
Cyril En regelrätt expedition till Transsylvanien.
Meryl Vänta nu litet. Ta det litet lugnt, och ta om allting från början.
Cyril En sådan expedition är fullt genomförbar, då den inte ens behöver kosta farligt mycket.

Meryl Från början, sa jag!

John Ni har alltså funnit greve Draculas slott, professor Vesper.

Cyril Jag har funnit lämningarna av ett slott som kan ha varit greve Vlad Draculs originalslott, och jag har funnit mycket som tyder på den saken.

Malcolm Som vad då?

Cyril Dokument.

Malcolm Vad för dokument?

Cyril Historiska dokument. Brev. Jag har ännu ej gått igenom alla dessa bevisliga urkunder.

Meryl Hur fann ni egentligen Draculas slott?

Cyril Ni kallar det Draculas slott, Meryl, inte jag. Tills vidare säger jag bara att det *kan* vara Draculas originalslott. Jag har alltid intresserat mig för folklegender då sådant ofta leder en närmare och snabbare fram till historiska hemligheter än regelrätt vetenskaplig forskning, ty folkliga legender har en benägenhet att bevara just sådana uppgifter som måste gå förlorade för vetenskapen genom alltings materiella förgänglighet.

John Så ni samlade legender och folkvisor.

Cyril Att det funnits en verklighet bakom historien om Dracula har alltid varit vedertaget. Men vad denna verklighet var har ingen någonsin vetat exakt. Man har tagit för givet att alla Draculahistorier härstammade från en historisk person med det namnet i brist på andra verklighetsspår, och just därför förkastade jag den teorin som bara en ursäkt för att det inte fanns andra, men det fanns andra. En särskild legendtradition tilldrog sig mitt intresse. Den skildrade Draculalegenden som en parallell till fallet Faust: greve Dracula skulle ha träffat en överenskommelse med själva djävulen.

Malcolm Det finns ingen djävul utom i sagorna.

Cyril Givetvis, men även doktor Faust liksom greve Dracul var en historisk person. I en by förekom en legend som direkt utpekade platsen för greve Draculs pakt med djävulen. Jag fick en skogshuggare att visa mig platsen. Ytterst få känner till den. Platsen kallas 'det sovande slottet', och enligt legenden är det livsfarligt om inte rentav dödligt att väcka 'det sovande slottet' till liv.

John Men ni gick till ruinen.

Meryl Lyckades ni väcka någon sovande vampyr?

Cyril Jag är precis lika övertygad som ni om omöjligheten i så kallade vampyrers existens. Liksom ni, Malcolm, hänvisar jag sådant till sagorna, där också djävulen har sitt enda liv. Men jag fann en faktisk slottsruin som ingen i lokalbefolkningen vågar besöka, och fann i ruinen flera intakta rum med intressanta innehåll.

John Kan ni förevisa något relevant dokument, professor Vesper?

Cyril Jag håller just på med att studera greve Vlad Draculs egna autentiska dagbok.

Malcolm Från trettonhundratalet?

Cyril Bevisligen.

John Kan ni redogöra för innehållet i stort sett?

Cyril Den är svår att tyda, och jag har bara kommit igenom hälften än så länge. Flera sidor är skadade, och andra är oläsliga. Men i stort sett skildrar dagboken hela historien om greve Dracul från hans storhetstid till den turkiska belägringen och hans religiösa kris och hans drastiska personlighetsförändring, allting skildrat ytterst subjektivt av greve Dracula själv.
(*De andra reflekterar under en stunds tystnad.*)

Malcolm Kan ni visa oss denna dagbok?

Cyril Givetvis. Och allt vad jag kan tyda av den har jag översatt till vårt språk. Men många pusselbitar fattas. Detta kan vara en av vår tids intressantaste arkeologiska upptäckter, men jag behöver hjälp. Jag behöver medarbetare i en regelrätt expedition. Därför har jag kallat er hit i kväll. Är ni intresserade?

John (skämtsamt) Bara om ni garanterar att vi inte blir vampyrbitna.

(De andra skrattar.)

Cyril Det kan jag inte garantera.

(Alla blir allvarliga.)

Malcolm Vad menar ni?

Cyril Låt oss vara vetenskapliga. "Vampyrbiten" kan betyda två saker. Det kan betyda att man får intresse för så kallade vampyrer. Det kan jag ingalunda garantera att ni inte får. Den andra betydelsen är att man blir konkret biten av vampyrer. Det kan jag bara garantera att ni inte blir, om vampyrer verkligen inte finns.

(De andra tittar på varandra.)

John Professorn menar allvar.

Meryl Jag följer med. Jag kan behöva lite omväxling. Och gamla slott är alltid intressanta.

Malcolm Kan där finnas fler dokument, eller har ni redan plundrat ruinen på allt väsentligt?

Cyril Där kan finnas mycket mer än bara gamla dokument. Där kan finnas dolda källarum med outrannsakliga hemligheter. Där finns troligen mycket som vi sedan kan bekräfta och rekonstruera hela greve Draculas verkliga ytterst märkliga öde med.

Meryl Blev han vampyr?

Cyril Vad han än blev så hoppas jag kunna säkerställa det genom vetenskapliga bevis.

John Jag följer med. Jag tycker om att utrannsaka märkliga öden.

Malcolm Jag följer också med. Det ska bli mig ett nöje att en gång för alltid bevisa för hela världen att greve Dracula var dödlig.

Cyril Jag välkomnar er. Låt oss genast börja vidta de nödvändiga förberedelserna. *(viker ihop kartan. Scenen upplöses.)*

Scen 2. Draculs borg.

Dracul Vad i helvete ska vi ta oss till!

generalen Jag är rädd att läget är hopplöst, ers nåd.

Dracul Det är det aldrig! Det finns alltid en utväg!

generalen Ja, ers nåd. Den enda utvägen är att fly.

Dracul Jag vägrar!

generalen Då blir ni spetsad av turkarna och utplånad med hela er familj.

Dracul Det måste finnas en annan utväg! Vi är ju kristna, för helvete, men de där satans turkarna är ju bara patrasck, mördare och barbarer! Om de får vinna över oss är Gud inte rättvis!

generalen Ni kan eventuellt besegra dem senare om ni flyr nu.

Dracul Med den politiken har vi utlämnat hela Balkan åt turkarna! Med den politiken från vår sida kan de ta hela Europa! Det är oacceptabelt!

generalen Det är den enda utvägen, ers nåd.

Dracul Håll käften, din mes! Jag tolererar ingen défaitism! Nu gäller det livet! Kalla på mina söner.

generalen Det hjälper inte saken, ers nåd. De kan bara ge er sämre råd än jag.

Dracul Kalla på mina söner, sa jag! Och försvinn sedan!

generalen Ja, ers nåd.

Dracul Och en sak till.

generalen Ja, ers nåd?

Dracul Ni är avskedad! Försvinn nu!

generalen (van vid ovett) Ja, ers nåd. (*går*)

Dracul Vi kan inte låta turkarna segra! Det går inte! De sprider bara djävulskap omkring sig, det enda de kan är att förstöra och våldta, de måste ha greker till att sköta deras ekonomi för dem, men det mest infernaliska av allt är att de lägger beslag på alla kristna småbarn, bortför dem till Asien och uppfostrar dem till fanatiska muslimer och sina farligaste soldater. Det är infernaliskt!

Draco (äldste sonen, inträder) Du kallade, far.

Dracul Vad skall vi göra med turkarna?

Draco Det har du frågat mig i alla år, far.

Dracul Jag vet, men nu hotar de oss direkt till livet. Vi kan inte låta dem vinna.

Draco Vi är hopplöst belägrade och kan inte ens fly.

Dracul Vi kan ännu bryta oss ut, men jag vägrar göra det! Jag vägrar ge upp! Hör du det? Jag vägrar kapitulera!

Draco Ja, far.

Dracul Nå, vad har du att säga mig?

Draco Jag ser bara en utväg, far.

Dracul Nå?

Draco Gör som judarna. Låtsas samarbeta. Övergå formellt till islam men förbli kristen i hemlighet. Öppna famnen till turkarna, gå i deras tjänst och lura dem på konfekten. Judarna är världens bästa överlevnadsexperter genom sin totala falskhet.

Dracul Ditt råd passar dig, min falskaste son. Men judarna är genom sin utsatthet tvingade till falskhet och samarbete mot sin vilja. Vi är landets herrar! Vi ansvarar för hela Ungern!

Draco Utan falskhet kommer vi bara till korta mot turkarna, far.
(*Stefan, den yngre brodern inträder.*)

Dracul Du är en usling, Draco. Du om någon kommer att bringa vanära över vår familj. Välkommen, Stefan. Vad rekommenderar du för politik gentemot turkarna?

Stefan Det finns bara en utväg.

Dracul Nå?

Stefan Martyrskapet. Slåss och dö.

Dracul Vad säger du om den lösningen, Draco?

Draco Dåraktig. Stefan har alltid varit dum och enfaldig.

Stefan Det är den enda hederliga utvägen. Vi kan åtminstone tjäna som exempel för övriga Europa och kanske inspirera andra länder därmed.

Dracul Släpper vi fram dem genom Transsylvanien kan de översvämma hela Europa precis som hunnerna. Du tänker inte strategiskt, min son.

Stefan Jag tänker kristet.

Dracul Ni är värdelösa båda två! Ut med er! Måste jag då tillkalla Djävulen till hjälp för att knäcka de Satans turkarna?

Draco Försök, far. Han är kanske rätt instans att vända sig till.

Dracul Inled mig inte i frestelse, Draco. Dina infall kan ibland överträffa djävulen i djävulskhet.

Draco Varför rådfrågar du inte vår mor? Det är hon som uppfostrat mig.

Dracul Den häxan är min sista instans före djävulen själv. Ut med er, oduglingar! Vad har varenda far gjort i världen för att bara få odågor till söner?

Draco Han har avlat dem.

Dracul Ut med dig! (*Stefan har redan gått ut. Draco går nu även.*)

Ilona, din häxa, du kan minst hjälpa mig av alla. Varje sekund är dyrbar. Turkarna kan bryta in när som helst. Hur kan de åberopa en Gud som berättigande för deras illdåd och förödelser, som de kallar ett heligt krig mot de otrogna? Det är ju vi som är trogna, medan de ju bara är galna hundar värre än barbarer. När de lagt ett land under sig utplånar de det landets hela historia, alla dess böcker och monument för att hävda, att historien börjar med dem själva. Deras enda historiska gärning är lögner, falskhet och tyranni! Hur kan de då åberopa Gud och hävda att Han leder dem? Om de har en Gud så kan bara Djävulen försvara oss, och då finns det ingen gud.

Ilona (*inträder i nattlinne*)

Dracul Jaså, där är du i alla fall, Ilona. Ja, du är då den sista som kan hjälpa mig.

Ilona Jag mötte Draco på vägen.

Dracul Den ormen vill att vi ska kapitulera.

Ilona Han föreslog en annan sak.

Dracul Vad åsyftar du?

Ilona Vi har ännu inte provat det yttersta.

Dracul Vad menar du?

Ilona Draco sade att du nämnde det själv.

Dracul Vad då, din häxa? Sluta tala med kluven tunga!

Ilona Sade du inte själv just när jag inträdde, att du var beredd att åkalla Djävulen?

Dracul Min vän, vidskepelse duger inte i dagens läge.

Ilona Försök. Det kanske hjälper. Du har ju provat allt annat.

Dracul Menar du allvar?

Ilona Vad har du att förlora?

Dracul (*skrattar*) Bara min själ.

Ilona Där ser du! Du kanske gör Ungern och Europa en välgärning om du offerar din själ. (*Hon går.*)

Dracul Menar hon verkligen allvar? Kan det ligga något i det? Nåja, det är ett hugskott. Om djävulen kan hjälpa oss, så må han göra det genast innan det är för sent.

djävulen (gör entré, böjer knä och bugar sig ödmjukt för Dracul)

Er tjänare, Vlad Dracul.

Dracul (*förvånad*) Vem är du?

djävulen Djävulen. Vem annars?

Dracul Jag trodde du var en clown. Vi har så många narrar vid vårt hov.

djävulen Du kallade på mig. Alltså kom jag.

Dracul Menar du allvar?

djävulen Djävulen menar alltid allvar, särskilt när han skämtar.

Dracul Du är alltså ett skämt.

djävulen Jag skojar inte. Jag kan hjälpa dig.

Dracul Mot turken?

djävulen Mot turkarna. Lämna dem åt mig.

Dracul Och vad tror du att du kan göra, din spefågel?

djävulen De skall inte anfalla idag. I morgon skall de alla vara borta.

Dracul Du är alltså verkligen Djävulen. Men vi får väl pröva dig först. Gör som du säger, och jag skall tro på dig.

djävulen Jag kräver mer än bara din tro. Jag måste ha din själ.
Dracul Du resonerar som en jude. Du är alltså en renodlad affärsman.
djävulen Utan svek. Jag står för mitt ord.
Dracul Nåväl, skräm bort turkarna, så får du min själ sedan.
djävulen Tyvärr måste jag kräva hela din familjs.
Dracul Du förlänger kontraktet med ständigt nya paragrafer. Vad kräver du mer?
djävulen Det är allt.
Dracul Jag tror dig inte.
djävulen Då får turkarna dig.
Dracul Du är en hård affärsman. Jag är benägen att kalla det utpressning.
djävulen Om djävulen ser sin chans så tar han den.
Dracul Nåväl, jag skall komma med ett motbud. Om jag ger dig min hustrus och mina söners själar utom min egen så vill jag ha mer än bara turkarna.
djävulen Vad du än begär är det ditt.
Dracul Menar du allvar?
djävulen Din klentrogenhet börjar bli tjugig.
Dracul Kom med en offert!
djävulen Vi skall nog komma överens. Jag har tänkt ut hela kontraktet i detalj. Jag är säker på att du ska finna alla villkoren ytterst tillfredsställande och gynnsamma.
Dracul Din gök, du vet mycket väl att jag hellre ger mig åt djävulen än åt turkarna. Jag skriver under kontraktet vad du än ger mig, men ve dig om en enda turk kommer undan!
djävulen Du behöver inte skriva på något. Jag litar på ditt ord. Men när turkarna är borta kan du aldrig någonsin ta det tillbaka.
Dracul Det är rimligt.
djävulen Överenskommet?
Dracul Överenskommet!
(De skakar hand. En explosion, och de försvinner.)

Scen 3. Senare.

Ilona (inträder) Detta är miraklernas dag på gott och ont men så extremt att det övergår allt mänskligt förstånd. Jag kanske sade för mycket när jag bad honom konsultera Djävulen. Nu verkar ju själva fan ha tagit alla turkarna och honom med. *(Stefan inträder.)* Där är du, Stefan. Något livstecken från din far?
Stefan Alltjämt försvunnen utan ett spår.
Ilona Och naturligtvis ingen förklaring till mysteriet heller.
Stefan Ännu mindre.
Ilona Han kan ju inte själv och ensam ha skurit av alla de tusentals turkarna deras halsar, och ingen annan tycks ha gjort det heller. Vad tror du?
Stefan Någon måste ha gjort det.
Ilona Och eftersom ingen annan har gjort det måste det vara din far. Är det så du menar?
Stefan Det är omöjligt, men det finns ingen annan möjlighet.
Ilona Turkfaran är avvärjd, men de kommer en annan gång och tar oss. Det här är ingen seger. Det är bara en frist. Kanske det kommer fler turkar nu när det skymmer.
Stefan Eller värre faror.
Ilona Vad menar du?

Stefan Hotet från turkarna är borta, men jag känner ett annat hot från ingenstans, som känns värre.

Ilona Vad tror du om pappas försvinnande?

Stefan Jag sov inte i natt, och jag hörde även honom vandra uppe hela natten.

Ilona Det hörde många.

Stefan Jag gick ner till honom vid ett tillfälle. Han verkade osalig, ty han gnisslade tänder. Jag har aldrig upplevat honom så orolig förut.

Ilona Gick du in till honom?

Stefan Han stod just var du står nu, och han var liksom i feber, som om en plötslig sjukdom anfrätt honom som han inte kunde kontrollera.

Ilona Sade han något?

Stefan När jag ödmjukt bad honom: Skall du inte gå och lägga dig, far? – blängde han vanvettigt på mig och utbrast: Kom mig inte nära, min son! Fly för ditt liv om du inte vill bli som jag! – Och han gjorde en så vild gest, att jag genast skrämdes ut från rummet.

Ilona När var det?

Stefan Vid tretiden på natten.

Ilona Han försvann strax före soluppgången. Många hörde honom då. De trodde att han blivit galen.

Stefan Varför?

Ilona Han tjöt som en varg så förtvivlat, som om han dömts till något öde hemskare än döden. *(Det mörknar allt mera.)*

Stefan Det mörknar.

Ilona Och i soluppgången upptäcktes alla turkarna döda i turklägret med avskurna halsar. Inte en enda levande turk fanns kvar. När vi då sökte efter greven var han borta och är borta än. *(Draco inträder.)*

Stefan Här kommer Draco.

Ilona Något tecken?

Draco Intet spår. Nu blir det natt. Vi måste fortsätta letandet i morgon.

Ilona Vet du något som vi inte vet?

Draco Jag vet ingenting som ni inte vet. Men i motsats till er jublar jag över de döda turkarna. Vi har vunnit! Varför firar vi det inte?

Ilona Vi måste först återfinna din far.

Draco Och om vi inte finner honom?

Ilona *(ryser)* Då blir du greve.

Draco Då har vi ännu mer att fira, eller hur, lille bror? *(stöter till honom)*

Stefan Då går jag i kloster.

Draco Gör du det. Där ska inte ens jag förfölja dig.

Stefan *(ser ut)* Ännu är vi inte säkra. Mörkret kommer. Känner ni ej faran?

Draco Vilken fara, olyckskorp?

Stefan Ett större ont än turkarna, än hela världen.

Draco Lille bror, din skrockfullhet går över allt förnuft.

Dracul *(gör plötsligt entré, plötsligt men utan åthävor)*

Ilona Vlad! Var har du varit?

Dracul Turkarna är alla döda. Ni är räddade.

Ilona Och även du.

Dracul Kvinna, du vet inte vad du talar om.

Ilona Vlad, vad talar du om?

Dracul *(aggressiv, mot sönerna)* Söner, vad gör ni här? Ut med er! Stefan, bad jag dig inte att rädda ditt liv? Gå i kloster innan det är för sent! Din själ kan ännu räddas.

Draco, du var alltid helt fördärvad. Du blir nästa evigt fasansfullt fördömde avgrundsgreve.

Ilona Vlad, vad har hänt?

Dracul (till sönerna) Ut med er, båda två, innan jag biter ihjäl er!

(Stefan och Draco försvinner.)

Ilona Vad är detta för djuriska utbrott, min make?

Dracul Kvinna, jag följde ditt råd. Följaktligen har jag nu gripits av en ohygglig sjukdom.

Ilona Vilket råd? Vilken sjukdom?

Dracul Endast du får veta det. Jag har ingått förbund med Djävulen.

Ilona Du skämtar.

Dracul Djävulen skämtar allra minst när han skämtar. Ingenting önskade jag högre här i världen än att det endast var ett skämt!

Ilona Du menar verkligen att djävulen har dödat alla turkar och i gengäld – krävt din själ?

Dracul Så kan man formulera det. Men han har lurat mig! Jag fick ej veta vad jag gav mig in på!

Ilona Så han gav dig någon sjukdom?

Dracul Den mest infernaliskt utfunderade omänskliga av infektioner! Ej ens spetälska och elefantiasis, ingen sinnessjukdom är så hemsk!

Ilona Och ändå verkar du rätt frisk om dock av någon anledning förtvivlad. Vad är sjukdomens symptom?

Dracul Odödlighet.

Ilona Du driver med mig. Ingen är odödlig, och om någon är det är det ingen sjukdom. Evigt liv finns bara efter döden, och du verkar då i högsta grad vid liv.

Dracul (avancerar) Och om jag är levande död?

Ilona Vlad, du skrämmer mig.

Dracul (retirerar) Jag vet. Jag vill ej skada dig.

Ilona Vad gjorde djävulen med dig egentligen, förutom att han gav dig någon knäpp?

Dracul Hans sätt att lura mig på var så infernaliskt lömskt, att jag kan aldrig komma över det.

Ilona Men han har dödat alla turkar?

Dracul Ja. Han är en djävul till att hålla avtal.

Ilona Då har vi den detaljen klargjord. Men vad gjorde han åt dig?

Dracul Han bet mig.

Ilona Bet? Som hundar biter?

Dracul Ja. Han blandade mitt blod med sitt.

Ilona Och därmed fick du någon smitta? Var det någon form av rabies?

Dracul Därmed fylldes jag av sådan översinnlig vällust och aptit, att jag är tvungen att för evigt sprida denna sjukdom vidare.

Ilona En gåtfull sjukdom.

Dracul Men jag har en plan. Om Djävulen har lurat mig, så har jag rätt att lura Djävulen.

Ilona Naturligtvis.

Dracul Jag skall kontakta påven och för honom framhålla mitt gruvliga dilemma. Jag skall ingenting förtiga, och jag skall beskriva turkarnas förintelse. Då skall han tro mig, och om jag har tur så har han någon bot.

Ilona Förlåt, min käre, men jag får allt svårare att ta ditt fall på allvar. Du är verkligen patetisk och förtvivlad, därom råder inget tvivel, men du verkar friskare och mer viril än någonsin. Så attraktiv har du ej varit på ett antal år.

Dracul Ta dig i akt, min älskade.

Ilona Jag känner dig i sängen. Du har aldrig varit farlig. Och om du har drabbats nu av någonting erotiskt vill jag gärna dela det med dig.

Dracul Du vet då ej vad du begär.

Ilona Just därför vill jag veta det.

Dracul (tar om henne) Min älskade, jag kunde tänka mig att dela det med dig men ingen annan. Du skall få min evighet men på ett villkor: lova mig att aldrig överföra det på våra söner.

Ilona Skulle jag ha erotik med våra söner? Käre, det har jag ej nånsin haft en tanke på.

Dracul Du har ej frestats förut. Du kan börja frestas nu.

Ilona Du bara provocerar mig.

Dracul Men kom ihåg ditt löfte! Dina söners salighet beror därav!

Ilona Du skojar. Draco kan ej någonsin bli salig, och den blide Stefan kan ej någonsin bli mindre salig än han redan är.

Dracul Jag hoppas du har rätt.

Ilona Jag känner mina söner. Ge mig kärlek nu, ty jag behöver det.

Dracul Min älskade, du ber mig om det.

Ilona Ja.

Dracul Kom inte senare och säg att jag har lurat dig.

Ilona Min älskade, du är min make. Om du har fått evigheten på din lott så har jag rätt att dela den med dig.

Dracul Så låt oss dela evighetens helvete åtminstone tillsammans.
(*De går i säng.*)

Scen 4. Vårdshuset.

Ett vanligt rustikt vårdshus uppe i Karpaterna med enkla ohyvlade träbänkar och träbord runt en vinbar med vårdshusvärden som bartender.

Geograferna gör entré.

Cyril Här är det, mina vänner! Vi är framme! Känn er som hemma! Här har jag varit förr, och jag försäkrar er, att här finns alla bekvämligheter man kan önska sig i Karpaterna.

Malcolm Är du säker på att vi inte kommit till Pension Auschwitz?

Meryl Var inte dum nu, Malcolm. Du är ute på landet. Glöm staden.

John Vi har kommit fram, och det är det viktigaste.

Cyril Utan strul med visum och poliser och erbarmliga myndigheter! Känn er som hemma!

John Det gör vi redan. Det finns ju vin här. (*tar genast plats vid disken*)

Cyril (presenterar värden) Och detta är Miklos, vår värd här, som kommer att sörja för oss och ta hand om oss. Om ni vill ha ett varmt bad tar det bara en timme för honom att fixa det.

Malcolm Ja, det är precis som hemma.

Meryl Var inte spydig nu, Malcolm. Det hade kunnat vara värre.

Malcolm Det återstår att se.

Miklos (träder fram, med stark ungersk brytning) Det är en ära för mig att få ta hand om er som mina egna barn här i min ringa kåk.

Malcolm Så detta är den rumänska kåken.
John Nej, transsylvanska, Malcolm. Det är skillnad på Transsylvanien och Rumänien.
Malcolm Men ligger inte Transsylvanien i Rumänien?
John Jo, om Skottland ligger i England.
Malcolm Om det fanns vampyrer i Skottland skulle de vara engelska. Men lyckligtvis finns det inte det. Det är skillnaden mellan Skottland och Transsylvanien.
Meryl Tyst, Malcolm!
Cyril Finns Laszlo tillstädes?
Malcolm Ska han genast ta oss ned till vampyrernas borg? Är denna kåken inte tillräcklig?
Miklos Laszlo kommer när som helst. Han är bara ute och fixar till litet nejlikor.
John Nejlikor?
Cyril Han menar vitlök.
Malcolm Nu börjar det.
(Laszlo inträder med en säck.)

Miklos Här är honom!
Malcolm (till John) Han menar att honom vare här.
John Jag förstår.
Cyril Välkommen, Laszlo! Detta är mina tre medarbetare Meryl, John och Malcolm.
Laszlo Vågar ni ta kvinnor med?
Malcolm Hur så? Är de farliga?
Laszlo Ni vill väl inte gå till ruinen genast?
Cyril Varför inte? Det är ännu ljust.
Laszlo Det är lång väg. Det hinner mörkna.
Malcolm Om han har säcken full med nejlikor är det väl ingen fara.
Cyril Det är det jag menar.
Meryl Tack, jag stannar gärna här och tar ut svängarna i det utlovade entimmesbadet.
Miklos Jag hämtar badkaret i ämbaren.
Malcolm Det menar du inte!
Cyril Vi förstår precis vad du menar, Miklos. Vem följer med mig till ruinen på en första rekognocering?
Laszlo Inte jag.
Cyril Vad menar du, Laszlo?
Laszlo Det är sent. Vi får ej ta några risker.
Malcolm Men vi har ju nejlikor. Och den farliga damen låser vi in i badkaret.
John Följer du med, Malcolm?
Malcolm Jag låter gärna andra först gå dit ensamma, ifall där skulle finnas tigerfällor utlagda.
Cyril Menar du att det kan vara farligt, Laszlo?
Laszlo Vare sig det är farligt eller inte bör man inte riskera några risker.
Malcolm (till John) Han har lärt sig språket av Miklos.
Cyril Jag går i alla fall. Följer du med, John?
Laszlo Ni hittar inte dit.
Cyril Jag har varit där förr.
John Jag föreslår att vi alla går dit i morgon bitti.
Miklos Kloka huvudtankar, mister John.
Malcolm Bra! Då slipper vi huvudvärk och huvudfällor!

Meryl Jag går gärna genast upp på mitt rum och försöker känna mig som hemma.

John Jag också.

Malcolm Jag också. Men du får bada först, Meryl, så vi får se om det är säkert.

Meryl Jag lär inte fastna med tån i avloppet.

Malcolm Hur ska du då klara dig utan propp?

John Snart åker du på en propp, Malcolm, om du inte håller käften i onödan.

Malcolm Du menar motsatsen.

John Det är det jag menar.

Miklos Badkar garanterat säkert. Golvet håller.

Meryl (konfunderad) Tack för upplysningen.

Miklos Jag bär vatten själv i ärmen och kastar vatten i badkaret själv.

Cyril Ja, Miklos, vi är mycket tacksamma för att du själv bär upp vattnet i ämbaren. Gå nu, så ni kommer ner i badkaret.
(*John, Meryl och Malcolm går upp för trappan med sina bagage.*)

John Knuffas inte!

Malcolm Det är du som knuffas!

Meryl Glöm inte att jag skall först ner i badkaret! (*ut alla tre*)

Cyril Menar du, Laszlo, att ruinen kräver försiktighetsåtgärder?

Laszlo Ursäkta, professorn, men vi vill inte riskera att någon väcker någon demon till liv.

Cyril Vi befattar oss inte med vidskepelse, Laszlo.

Laszlo Men var åtminstone diskreta. Låt inte folk veta att ni tänker utforska ruinen.

Cyril (ser sig om i krogen) Tyvärr vet nog alla det redan. Det har liksom märkts att vi har kommit hit.

Laszlo Det är det jag menar och ingen tycker om.

Cyril Bra. Vi går dit tidigt i morgon bitti innan någon har vaknat.

Miklos Kloka tankar tidigt, professor.

Cyril Ja, Miklos, med mycket nejlikor.

Miklos Många kloka tankar.

Cyril Tack, Miklos. Kan du visa mig mitt rum, Laszlo?

Laszlo Upp för trappan bara. (*Man hör som ett vattenfall.*)

Cyril Vad var det?

Miklos Någon släppa badkar.

Cyril Jaså, någon släppa badkar ur proppen. Ja, kom då, Laszlo.

Miklos (blir ensam kvar, skakar betecknande på huvudet mot de andra stamgästerna i krogen)

Akt II scen 1. Hos påven i Rom.

Påven Nå, min bäste kardinal, har du löst problemet?

kardinalen Tar ers helighet en sådan skepparhistoria verkligen på allvar?

Påven Religionen måste ta allting på allvar, min vän. Om religionen inte tar legender på allvar har den inte längre något berättigande, för religionen består bara av legender. Och det är ett faktum att sex tusen turkar hittades döda utan att någon hade dödat dem. Vi kan inte bortförklara mirakler, min käre. Har du inte hittat på något?

kardinalen Hittat på vad?

Påven Du vet, det gamla vanliga, nödlösningar, smaklösheter, fuskreliker, vi har ju hela Vatikanens källare full av sådana möjligheter till vad som helst.

kardinalen Vi har det gamla problemet med blodstenen.

Påven Där sa du något! Stenen som droppar blod! Alla de heligas blod! Att vi inte tänkte på det! Här kan den ju äntligen komma till nytta!

kardinalen Men tror ni verkligen på greve Draculs historia, ers helighet?

Påven Vi står inför ett stort militärt mysterium, och han har förklarat det med sitt öde. Han åkallade djävulen till hjälp, och djävulen gav honom som lön en djävulsk åkomma. Vår greve måste dricka blod för att tillfredsställa djävulen. Ge honom helgonens blodsten, så får han sitt blod, så får vi se vad djävulen tycker om att han dricker dödas blod och lämnar levande i fred.

kardinalen Nåväl, vi skickar den väl till honom då.

Påven Vad som helst är tillåtet för att lura djävulen.

kardinalen Men tror ers helighet då verkligen att djävulen existerar? Är han inte bara avgudereri och fabler?

Påven Min käre vän, han existerar då åtminstone för vår stackars greve, om inte greven själv är djävulen. Vad han än lider av bör han få det botemedel som kanske hjälper. Det är vi skyldiga honom för att han befriade oss från sex tusen turkar.

kardinalen Blodstenen kanske bara fungerar för honom som ett slags placeboeffekt.

Påven Ingen medicin fungerar bättre än placebo, min vän. Att undertrycka den effekten vore att beröva mänskligheten deras säkraste möjlighet till välfärd. Det vore synd, min vän. Skicka greven den av alla helgons blod droppande stenen, som komplimang och tack för att han dödade så många turkar. Han har min välsignelse.

kardinalen Ja, ers helighet. (*avlägsnar sig*)

Påven (ensam) Ett besynnerligt fall. Då han ej kunde bekämpa ondskan med ärliga medel tog han djävulen själv till hjälp och blev nästan djävulen själv. Kan en sådan ondskas tukta och användas till godo? Jag är rädd att vår greve är förlorad för evigt, ty ingen form av ondskas tukta kan någonsin accepteras av kyrkan. Hans osalighet är hopplös, och det enda vi då kan göra är att försöka tillfredsställa den, så att den inte blir värre.

Scen 2. Som akt I scen 2.

Ilona sitter framför spegeln och kammar sitt mycket långa hår, beredd att gå i säng, när Draco inträder.

Ilona Vad gör du här?

Draco Vad håller du och pappa på med egentligen?

Ilona Kom mig inte nära!

Draco Det är ungefär det enda som också pappa säger till mig numera.

Ilona Vi är sjuka! Förstår du inte det?

Draco En högst märklig sjukdom i så fall, som bara gör er mera levande.

Ilona Ser du inte symptomen?

Draco Ni tål inte dagsljus. Ni har fått ensidigt nattliga vanor. Ni stiger inte upp förrän mörkret har fallit, och när tuppen gal får ni panik och försvinner. Ni sover inte längre tillsammans, utan ni försvinner åt olika håll. Din sängkammare utestänger hermetiskt allt dagsljus utifrån, och pappa försvinner ner i källaren.

Ilona Det är vårt enda försvarsmedel mot sjukdomen. Se det som en kur.

Draco Men vad är det då för sjukdom?

Ilona Något som vi aldrig vill föra vidare. Ingen får känna till den någonsin utom vi.

Draco På mig verkar er sjukdom högst exotisk. Ni har blivit mera intensiva och intelligenta. Ni har fått en ny makt som ni inte hade förut. Ni har blivit mystiska och intressanta. En sådan sjukdom skulle jag ge mycket för att få.

Ilona Du vet inte vad du ber om.

Draco (avancerar) Mamma! Jag är ju din son! Vad är det för hemlighet ni har? Det måste vara världens farligt intressantaste.

Ilona Rör mig inte!

Draco Smitta mig! Invig mig! Som det är nu överlämnar ni mig helt åt den odräglige Stefan, vars helighet jag aldrig kunnat med.

Ilona (slår till honom) Sluta tafsa på mig!

Stefan Ge mig en kram! Visa att du älskar mig!

Ilona Draco, du gräver din egen grav!

Draco Jag älskar dina dramatiska överdrifter. Glöm inte att jag är er arvinge. Jag har rätt till er hemlighet. Stefan har det inte. Han får gärna förbli utanför.

Ilona Draco, min son, du är oemotståndlig.

Draco Jag vet. Jag har det efter dig.

Ilona Jag vet inte vad jag gör. Jag är bara en kvinna. Men jag älskar dig fortfarande.

Draco Ge mig en kram då. Det var länge sen.

Ilona Men jag vågar inte kyssa dig.

Draco Börja med kramen.

Ilona Draco, jag varnar dig. Du vet inte vad du begär.

Draco Har en son inte rätt att bli som sina föräldrar?

Ilona Du är min son. Jag kan inte hjälpa det. Må din far förlåta mig. Själv kan jag det inte. Kom då, min son.

Draco Vart för du mig?

Ilona Till sängen.

Draco Är det incest på gång? Så spännande!

Ilona Du var alltid fördärvad från början. Du är egentligen den enda av oss som förtjänar detta.

Draco Man måste våga räcka ödet handen. Annars stagnerar man som sig själv.

Ilona Kom då, min son, och lär dig den bittraste kärlekslektion som ödet kan erbjuda, nämligen den odödliga osläckliga åtrån.

(Drar ner honom i sängen bakom dess förhängen.)

Draco(s röst) Mera! Mera!

(Dracul kommer in på ett fruktansvärt humör utan att ana vad som pågår.)

Dracul Din förbannade djävul, du har lurat mig! Kom fram! Var gömmer du dig för mig? I helvetet eller bakom kulisserna? Jag vet att du hör mig och skrattar åt mig! Kom fram, ditt sadistiska ärkemonster!

djävulen (dyker fram plötsligt, knäböjer och bugar sig ödmjukt, som förra gången.)

Till er tjänst, min herre.

Dracul Där är du, din fan! Äntligen! Jag har en gås oplockad med dig!

djävulen Vad är anledningen till ert missnöje? Ni har ju fått allt vad ni begärt?

Dracul Du har gett mig mer än vad jag begärde, din ärkeknöl! Jag bad aldrig om odödlighet!

djävulen Vad mer kan du begära?

Dracul Du bara driver med mig, din oförskämda spefågel!

djävulen Ursäkta mig, men jag förstår inte riktigt ert missnöje. Så vitt jag vet har jag hållit kontraktet till punkt och pricka.

Dracul Vad bad jag dig om som du har hållit?

djävulen Alla de döda turkarna. Det var det enda du begärde. Jag har inte lämnat en enda vid liv.

Dracul Din svekfulle bastard, du vet mycket väl att turkarna bara kommer tillbaka igen med dubbelt större härar! De har förlorat bara ett slag men fortsätter att erövra världen! Det är bara mig de lämnar i fred!

djävulen Var tacksam för det. Alla andra våldtar de och snöper de.

Dracul Håna mig inte, din gris!

djävulen Och du kan ju själv fortsättningsvis framgångsrikt eliminera turkar. Jag har gett dig ett ofelbart vapen.

Dracul Som gör även turkarna odödliga och till vampyrer som du och jag!

djävulen Schhh! Ta inte sådana farliga ord i din mun. Jag må vara både djävul och fan och bastard och gris och allt vad du vill, men någon vampyr är jag inte.

Dracul Men du har gjort mig till vampyr!

djävulen Glöm aldrig att du faktiskt bad om det. Och det är bara du själv som kallar dig så. Jag gör det inte.

Dracul Vad är jag då enligt din mening?

djävulen En lyckans ost som fått livets högsta gåva och som inte har förstånd att utnyttja den.

Dracul Om jag gör bruk av min makt vandrar jag ju bara dina ärenden!

djävulen Det är ju det som är meningen. Glöm inte att du har lovat mig hela din familj.

Dracul Det hade jag ingen rätt till.

djävulen Men du gjorde det. Och därför blir de mina vad du än gör. Du räckte ödet handen, och ödet tog emot den. Var tacksam mot ödet för det. Annars blir ödet bara olyckligt.

Dracul Din skurk! Du lurade mig i en fälla!

djävulen Du tog själv hand om din hustru. Hon sköter resten.

Dracul Vi vägrar att smitta våra barn!

djävulen Gör ni? *(lyfter upp förhänget mot sängen och blottar en frossande Ilona med Draco översköld av blod.)*

Dracul Ilona! Draco! Nej! Stefan! Stefan! Min son!
(rusar ut utom sig av förtvölan)

Ilona (till djävulen) Vem är du? Stör mig inte!

djävulen Förlåt att jag störde. Det var inte meningen att ta er på bar gärning.

Ilona Det var det visst. Mig lurar du inte.

djävulen Jag ber så mycket om ursäkt. Fortsätt bara. *(fäller ner förhänget.)*
(till publiken) Den gode greve Vald Dracul tycks inte omedelbart inse det självklara i, att om man gör en affär med djävulen kan man aldrig bryta kontraktet. *(försvinner smidigt ut.)*

Draco (från sängen, stönar) Mera, mor! Mera!

Scen 3. Vårdshuset

Meryl Klockan är snart fem, och de har inte kommit tillbaka.

John Vi skulle aldrig ha släppt iväg dem.

Malcolm Och hur skulle du ha hindrat det, John? Du sov ju som en gris!

John Skyll på mig, du! Vad gjorde du själv?

Meryl Vi försov oss alla. Och allt är mitt fel, bara för att jag badade så länge igår.

Malcolm Du kunde inte veta att det bara fanns ett badrum.

Meryl Ni skulle ha stått på er och bankat på!

Malcolm Med en fallfärdig dörr och en naken kvinna i badkaret?

Meryl Era skenheliga puritaner!

John Vad ska vi göra?

Malcolm Vad kan vi annat göra än vänta?

John Vi kan inte låta dem vara borta över natten.

Malcolm Och varför inte det? Är de inte vuxna karlar kanske?

John Om vi låter dem vara borta över natten är risken att de inte kommer tillbaka nästa dag heller.

Meryl Börjar du bli rädd, John?

John Vi vet inte vad vi har att göra med.

Malcolm (*reser sig*) Kom då, John, så går vi dit och hämtar dem.

Meryl Och lämnar mig ensam här? I ett ruffigt värdshus ensam bland främlingar i en skog full av vampyrer?

John Vi kan inte lämna Meryl ensam, Malcolm.

Malcolm Kom med då, Meryl.

Meryl Aldrig i livet!

Malcolm Då går jag ensam.

John Hittar du verkligen dit?

Malcolm Vi har alla samma karta. Den kan inte bli mera utförlig.

Meryl Gå inte, Malcolm!

Malcolm Du har ju John. Jag är strax tillbaka med professorn och Laszlo.
(*går beslutsamt och abrupt. Ingen kan stoppa honom.*)

Meryl Vi borde inte ha låtit honom gå.

John Det är för sent nu.

Meryl Han kanske inte heller kommer tillbaka.

John Du är rädd, Meryl. (*omfamnar henne*) Men du har ju mig.

Meryl Jag kommer inte att sova förrän alla är tillbaka.

John Då vakar jag med dig. (*Miklos kommer in.*)

Miklos Lite vin till aftonen, mina vänner?

Meryl Varför släppte du iväg professorn utan oss, Miklos?

Miklos Ni alla trötta och sova. Han inte vilja väcka er. (*med fingret över munnen*)
"Inte störa!" sa han. Jag bara säga: "Schhhhy!"

John Professorn ville nog komma iväg ensam.

Miklos Och Laszlo följa med. Laszlo inte rädd för ingenting. Laszlo modig karllakarl.

John Malcolm möter dem säkert på vägen, Meryl.

Meryl Jag hoppas du har rätt men är rädd att jag tvivlar.

Miklos Lugna er bara. Bara dricka vin och lugna er. Jag fixa mycket varmt vatten till badkar.

John Tack, Miklos, men vi badar nog inte idag.
(*Dörren slås upp och professorn med Laszlo kommer in.*)

Cyril Allt väl? Var är Malcolm?

John Den frågan borde vi ställa er, professorn.

Cyril Vilken av dem?

John Var är Malcolm?

Cyril Borde jag veta var Malcolm är?

John Han gick ut för att möta er på vägen. Varför gick ni så tidigt? Varför väckte ni oss inte?

Cyril Därför att ni sov. Du och Malcolm snarkade så att inget kunde överrösta er. Dessutom hade ni reglat era dörrar. Ni bad om att vi skulle gå dit utan er.

John Omedvetet i så fall.

Cyril Men fullt tydligt. Gick Malcolm ut för att möta oss?

John För bara en stund sedan.

Cyril Detta är inte bra. Då går han hela vägen till ruinen, och när han är där blir det mörkt.

John Ska vi gå och hämta honom?

Cyril Fan också!

Laszlo Jag går och hämtar Malcolm.

Cyril (*suckar*) Nej, Laszlo, stanna här. Vi kan inte gå dit mer i kväll.

Meryl Hittade ni något där?

Cyril Slottet är som den intakta Tutankhamons grav. Där kan finnas vad som helst att hitta.

Meryl Även vampyrer?

John Skämta inte nu, Meryl. Det passar sig inte.

Cyril Hade Malcolm ficklampa?

John Givetvis.

Cyril Är han klok kommer han tillbaka hit genast när han inte hittar oss. Om han inte kommer tillbaka måste vi alla dit tillsammans tidigt i morgon bitti. Inga reglade dörrar i natt!

Meryl Ja, professorn.

Laszlo Jag vill hämta Malcolm.

Cyril Du får inte!

John Har ni någon dagsrapport från stället, professorn?

Cyril Vi hade tur. Vi stötte genast på en ny okänd ingång, som visade en helt intakt del av slottet.

Meryl Är det bebott?

Cyril Det är det ännu för tidigt att säga. Men det vi såg var mycket välbevarat.

Meryl Vad såg ni?

Cyril Möbler. Mattor. Gobelänger. Stearinljus.

John Ingen elektricitet?

Cyril Nej.

Meryl Var inte dum, John.

Cyril Och vi fann en sak till.

Meryl Vad då?

Cyril Ingången till källaren.

John (*efter en liten tystnad*) Gick ni ner?

Cyril Nej. Vi ville ha er med.

Meryl Rätt tänkt, professorn!

Cyril Men vi lämnade en fackla att brinna där hela natten, som ett experiment. I morgon får vi se om den är kvar.

John Vad händer om Malcolm kommer dit och finner facklan?

Cyril Risken är att han då går ensam ner i källaren.

Meryl Han är modig. Han skulle göra det. För att leta rätt på er.

Cyril Vem vet vad han finner i stället.

John Han är inte vidskeplig av sig. Han kommer nog tillbaka. Han kanske ropar några gånger ner i källaren, sedan stänger han och går och kommer hit tillbaka.

Cyril Vad som förbryllar mig är hur han kunde missa oss när vi kom hem.

John Han måste ha tagit en genväg.

Cyril Nej, det var vi som gjorde det, för det var sent.

John Det förklarar saken.

Miklos Nej, det förklarar inte saken. Det bara finns en väg. Ingen genväg är omöjlig.
 Cyril Vad tror du om saken, Miklos?
 Miklos Jag tror högre makter styra rodret. Om goda eller onda kan ingen veta.
 John Du menar att någon villade bort Malcolm?
 Miklos Det vara fullt möjligt, ty ingen möjlighet är omöjlig.
 (Det knackar på dörren. Malcolm stiger in med en främmande ung person.)
 Malcolm God afton! Där är ni! Vilken väg kom ni hit tillbaka?
 (Alla suckar ut av lättnad.)
 Cyril Bry dig inte om det. Men vem har du med dig?
 Malcolm Jag var på väg till borgen, men när det mörknade kom denne man i min väg. Tillåt mig att få presentera för er Stefan Dracul.

Scen 4. Borgen.

(Grevnen och Ilona sitter mitt emot varandra vid ett bord.)

Dracul Hur kunde du?
 Ilona Han bad om det själv.
 Dracul Jag förmodar att han var oemotståndlig som offer?
 Ilona Du vet hur det är.
 Dracul Han var fördärvad redan innan. Nu blir han värre än Djävulen själv.
 Ilona Jag tänkte inte så långt.
 Dracul Tänker du över huvud taget?
 Ilona Nej, jag bara lever och lider. Jag är fortfarande bara en kvinna, Vlad, fastän du gett mig din sjukdom.
 Dracul Du ville det själv.
 Ilona Där ser du. Och du förebrår mig Draco.
 Dracul (tar hennes hand) Förlåt mig, min älskade. Detta är en svår situation för oss, och vi har inte lärt oss handskas med den ännu. Denna överväldigande åtrå, som vi ständigt sporras av, är något övermänskligt som vi inte kan hantera. Och vi måste lära oss göra det. Det är vår enda chans. Och jag är fast besluten att rädda Stefan.
 Ilona Djävulen har bestämt honom åt sig. Vi kan inte komma undan.
 Dracul (slår näven i bordet och reser sig) Jag ämnar kämpa emot så länge jag lever! Och jag lovar er en sak, om någon av er skulle komma vid honom. Jag har konsulterat experter. Det finns ett botemedel. Det är extremt och värre än själva döden. Man driver en träpåle genom hjärtat på dig, och du dör en mera kvalfull död än tio tusen år i helvetet.
 Ilona Du skämtar.
 Dracul Vill du pröva på det? Risken är att det fungerar.
 Ilona Vart vill du komma?
 Dracul Om någon av er kommer vid Stefan kommer jag inte att tveka inför att driva pålar genom er båda två.
 Ilona Jag skall framföra din hälsning till Draco.
 (Stefan inträder plötsligt.)
 Dracul Stefan! Du kommer olämpligt!
 Stefan Ursäkta mig. Det påvliga sändebudet är här. Jag trodde ni ville veta det genast.
 Dracul Utmärkt! Äntligen! Visa in honom! Vad väntar du på? (Stefan går.)
 Ilona, försvinn!
 Ilona (reser sig) Han kanske har ett bättre botemedel än dina drastiska metoder.

Dracul Låt oss hoppas det, käraste, för allas vår skull. Det är kanske vår sista chans. (*Ilona går, möter sändebudet i dörren.*)

Ilona Välkommen, padre. Jag hoppas ni kan bota min man. Han är mycket sjuk.

padre (*bugar sig artigt*) Det skall bli mig en ära, madame. (*Ilona går.*)

Dracul (*skyndar fram och omfattar hans händer*) Välkommen, padre! Jag har väntat länge på er! Har ni något med er?

padre Ja, jag har något med mig som torde intressera er. Kyrkan kan sina konster, min son, och har länge övat sig i umgänget med Den Onde.

Dracul Det låter bra. Slå er ner, min vän. (*båda gör så.*) Får det lov att vara ett glas blod – jag menar, ett glas vin?

padre Tack, men vi dricker faktiskt Jesu blod varje dag. Jag föredrar att hålla mig nykter mellan gudstjänsterna.

Dracul Ni är inte så dum som ni ser ut. Hur mår vår käre gamle vän Påven?

padre Han är inte heller fullt så dum som han ser ut. Han sänder er sin uppriktiga komplimang för affären med turkarna.

Dracul Det var inte mitt verk utan Djävulens.

padre Den djävulen måste ha varit engagerad av Gud.

Dracul Tror ni det?

padre Jag är säker på det, så är påven, och han är ofelbar.

Dracul Jag undrar vem som är mera ofelbar – han eller Djävulen. Gud är det icke.

padre Ni hädar, min vän.

Dracul Ni känner inte min sjukdom.

padre Jag vet allt om den.

Dracul Om Djävulen ger mig en sådan sjukdom, och om den djävulen står under Gud, så är det något fel på Gud.

padre Er logik är korrekt, men Gud står över all logik.

Dracul Så gör även kvinnan. Är då mannen med sin logik ett främmande väsen från Gud och kvinnan?

padre Låt oss inte förlora oss i besynnerliga dispyter. Här har ni vad ni behöver. (*tar fram Blodstenen och lägger den på bordet framför Dracul.*)

Dracul Vad är det?

padre Det är alla helgons heliga blodsten. Det är det underbaraste som finns i relikväg. Den är så extraordinär, att ingen påve tidigare vetat hur han skulle göra bäst nytta av den. Så uppenbarade sig plötsligt ert fall såsom sänt från himmelen. Denna sten kan lända både er och kyrkan till ära och salighet. Ni får behålla er odödlighet, men ni blir fri från det sjukliga begäret.

Dracul (*rör vid Blodstenen misstänksamt*) Hur fungerar den?

padre Man dricker den.

Dracul Ni driver med mig. Var inte så grym.

padre Värm den i händerna först. Småningom färgas den röd. Dess heliga vätska materialiseras. När den är helt röd kan ni dricka ur den. Det är ett koncentrat av alla heliga martyrs blod. Bara blodet i den heliga Graal är heligare. Och Blodstenen är ousinlig.

Dracul (*griper girigt om stenen*) Ni behöver inte förklara för mig hur detta kommer sig. Jag köper det direkt. Antingen fungerar den, och då kan faktiskt Djävulen ha varit anställd av Gud, eller också fungerar den inte, och då är ni en bedragare med påven och hela kyrkan.

padre (*tvärsäkert*) Den som dricker av Blodstenen behöver aldrig mera dricka människors blod. Prova den.

Dracul Om den inte fungerar dricker jag upp er.

padre Jag vore inte här om jag inte var medveten om riskerna.
Dracul Nu blir stenen röd. Är det färdigt?
padre Det räcker säkert till en droppe. Prova den.
Dracul (dricker) Om detta fungerar kan vilken djävul som helst bli helgon.
padre Det är just det som är meningen.
Dracul (sänker stenen) Det känns som efter min första kommunion.
padre Det är saligheten.
Dracul Det är mer än bara salighet. Det är faktiskt frihet från begär.
padre (reser sig förtjust) Där ser du! Min mission har lyckats! Slit den med hälsan! Den är er!
Dracul Vad får vi ge er i gengäld?
padre Ingenting, för Guds skull! Påven skänker den gratis. Ni har gjort hela kristenheten en långt större tjänst, och det enda vi begär i utbyte är bara er själ.
Dracul Ni låter precis som Djävulen.
padre Ack, dess värre är vi kolleger. Vår gemensamma skicklighet är att skörda helst utan att så.
Dracul Min komplimang. Ni är nog bättre än djävulen.
padre Det blir påven glad åt att få höra! (*med en bugning*) Jag ber att få rekommendera mig, herr greve, nu när min mission är avslutad.
Dracul Ni får gärna bli kvar här till morgonen.
padre Tack, men er gode son Stefan har lovat mig att genast eskortera mig härifrån till byn.
Dracul (reser sig) Då får det bli som ni vill. Men ni är alltid välkommen åter.
padre (tar emot grevens hand) Tack för det, min son. Vi ses nog i evigheten. (*bugar sig och går.*)
Dracul (höjer Blodstenen mot skyn) Din Djävul, vi har lurat dig!

Scen 5. Fortsättning från scen 3.

Cyril Så ni är Stefan Dracul. Är ni möjligen släkt med den berömda grevliga familjen Dracul?
Stefan Ja, jag är en ättling.
Malcolm Han följde med mig hit, för han ville tala med oss alla.
Cyril Bor ni händelsevis i borgen?
Stefan Nej, men jag råkade se er fackla och beslöt därför att träffa er.
John Han talar bra engelska för att vara infödd transsylvan.
Stefan Jag har vinnlagt mig om att lära mig engelska liksom franska, tyska och italienska utom latin och grekiska.
Malcolm Han är bättre utbildad än någon av oss.
Meryl Dessutom ser han bra ut.
John Varför ville ni träffa oss?
Stefan Jag ville veta vad ni gör här.
Cyril Vi är här för att bedriva en helt vetenskaplig undersökning av fallet Dracula.
Stefan Och vad vill ni åstadkomma därmed?
Cyril Få reda på sanningen, vad som egentligen hände.
Stefan Ni har varit här förut.
Cyril Ja, professor Cyril Vesper, antroposofisk och egyptologisk expert utom mycket mera.
Stefan Vad ämnar ni göra vid ruinen?

Cyril Ni måste ha sett att vi funnit källaren. Vi hoppades få utforska den i morgon.
Stefan Jag måste be er att inte göra det.
Cyril Varför?
Stefan Lämna de döda i fred.
Cyril Så det finns lik där nere?
Stefan Jag vill inte gå in på vad som finns där nere, och det skulle inte ni heller vilja om ni visste det.
Cyril Det vet vi inte förrän vi vet det.
Stefan Så ni ämnar genomföra det?
Cyril Ja.
Stefan Jag har varnat er.
Meryl Han menar allvar.
Malcolm (*ironiskt, till Meryl*) Och dessutom ser han bra ut.
John Min bästa Stefan Dracula, ni måste ju förstå att er varning är otillräcklig. Den gör bara projektet mera attraktivt för oss.
Stefan Väck inte de demoner som sover. Ingen kan gagnas därav utom själva demonerna. Ingen i provinsen vill att ni utlänningar kommer hit och stör rytmen med att trampa in hos de döda och väcka osaliga destruktiva krafter till liv.
Malcolm Min bästa Stefan, du är mycket vidskeplig. Vi tror varken på spöken, på djävlar eller någonting ont.
Stefan Ni vet inte vad ni talar om. Jag har sagt mitt. Adjö. (*går abrupt.*)
Cyril (*efter en paus*) Sådant var väntat.
Meryl Borde vi inte fara härifrån?
John Den som vill får göra det. Jag stannar med professorn.
Malcolm Jag tycker denna utmaning blir mer och mer lockande. Vilken besvikelse sedan när vi bara hittar tomma gravar och stoft!
Cyril Och vilken underbar framgång om vi inte gör det! Och ärligt talat tyder mer och mer på att där finns någonting värt att upptäcka.
Meryl Som verkliga vampyrer?
John Var inte barnslig, Meryl.
Malcolm Vi har ju vitlök.
Cyril Saken är klar. Vi sätter i gång i morgon. Låt oss sova ut ordentligt i natt.
John Vem badar i kväll?
Malcolm Det är min tur.
John Glöm inte att dra ur proppen innan du håller i.
Malcolm Den saken sköter Miklos. Det är ju han som med egna lemmar kastar varmt vatten åt oss att bada i.
Meryl Kom nu, era vulgära pubertetshjärnor! Vi måste förbereda morgondagen.
John Så du kommer med oss?
Meryl Självklart. Om denne Stefan Dracul var en vampyr så var han en ovanligt snygg och kultiverad sådan. (*De bryter upp.*)

Akt III scen 1. Borgen.

Dracul (*ensam vid bordet med Blodstenen i sina händer*) Detta är mitt livs svåraste ögonblick. Jag måste göra vad jag icke vill. Jag måste offra min egen son, den ende som klarat sig av oss, den ende rene av oss. Men jag kan aldrig göra det om han inte går med på det själv.

Stefan (inträder) Min far, du har kallat mig.

Dracul Slå dig ner, min son. Jag har dåliga nyheter.

Stefan (slår sig ner framför honom vid bordet) Vad är det nu då?

Dracul Kan du inte gissa det?

Stefan Håller ni på att dö?

Dracul Långt ifrån.

Stefan Jag vet ingenting om er sjukdom, far, för ingen av er har velat berätta om den.

Dracul Vad har du dragit för slutsatser av dina iakttagelser?

Stefan Att er sjukdom snarare är en sinnessjukdom än en kroppssjukdom. Ni blir olyckliga och överkänsliga, spända och intensiva men aldrig fysiskt sjuka. Ni tål inte vitlök och dagsljus, men er vitalitet är fördubblad och även er intelligens. Ärligt talat får jag ingenting ut av det hela.

Dracul Din bror har inte försökt smitta dig?

Stefan Nej, han skyr mig som pesten. Han har aldrig tålt mig.

Dracul Hoppas det fortsätter så.

Stefan Hur så?

Dracul Det är bara din bror, Stefan, som vållar oss problem. Utan honom kunde vi ha kontrollerat sjukdomen, men han är en obotlig säkerhetsrisk. Du ser denna sten?

Stefan Jag har sett den åtskilliga gånger förut. Är den någon sorts medicin?

Dracul Ja, det är den. Jag och din mor mår bra av den, men din bror blir bara värre av den.

Stefan Så den har motsatt effekt på honom.

Dracul Det kan man säga. Därför får han aldrig komma vid den. Hör du vad jag säger? Han får aldrig röra den!

Stefan Jag förstår, far. Du behöver inte bli upprörd.

Dracul Din bror kan förstöra allt för oss. Han är ett monster. Vi måste tukta honom. Vi måste klara av honom. Vi måste ha honom under kontroll!

Stefan Ja, far. Men du behöver inte skrika.

Dracul Förstår du? Han är farlig! Han kan inte kontrollera sig själv!

Stefan Kan du det, far?

Dracul (lugnar sig) Med en viss nöd. Men det går. Tack vare Blodstenen.

Stefan Blodstenen?

Dracul Ja. I en drabbad själs händer producerar stenen blod direkt från alla heliga martyrer. Detta är den mest undergörande av alla mediciner för sådana obotligt själssjuka som vi. Men din bror njuter av att vara själssjuk. På honom verkar denna heliga medicin bara som stimulantia.

Stefan Så han får aldrig komma vid den.

Dracul Aldrig. Men det räcker inte! Han måste kontrolleras. Och du är den enda som genom din renhet kan göra det.

Stefan Hur?

Dracul (reser sig, går till sonen och lägger handen över hans axel) Jag beklagar det verkligen, Stefan men du måste bli en av oss.

Stefan Jag har alltid varit förvånad över att ni alla tre blivit sjuka men inte jag.

Dracul Nu måste även du bli det. Och jag ska förklara varför. Om inte jag biter dig kan din bror bli den som gör det, och jag vill inte ha hans själs gift i din själ.

Stefan (fattar ingenting) Biten?

Dracul Ja. Det är vår sjukdom. Jag blev biten av Djävulen. Din mor blev biten av mig. Din bror blev biten av din mor. Så har smittan spridit sig.

Stefan Så du vill ge mig din sjukdom så att jag får din kontrollerbara version av sjukdomen och inte min brors mera elakartade version?

Dracul Precis. Tillsammans kan vi tre kontrollera honom. Men om du blir som han kan ingen sedan kontrollera er. Ni kan då smitta ner hela världen.

Stefan Jag blir aldrig som han.

Dracul Jag vet. Men vi måste försäkra oss mot den saken. Min son, jag vill inte skada dig. Jag älskar dig. Vi tre skall dela Blodstenen, som är helig, och med dess helighet skall vi hålla din brors ondska under kontroll. Se det som en nödvändig operation.

Stefan Jag vet fortfarande för litet om sjukdomen, men om du ger mig den lär jag väl få veta mera.

Dracul Så ska det låta. Välkommen in i vår heliga odödliga gemenskap.

(för honom mot sängen. De försvinner in i den.)

Det gör inte ont, min son. Det är ungefär som en spruta, men det kommer ett visst välbehag efteråt.

Djävulen (smyger in) Var det han som sade att han lurat mig? Nu har han äntligen uppfyllt villkoren i kontraktet: alla fyra är nu mina. Nu gäller det resten av världen och hur jag skall vinna även den. För Djävulen är ingenting omöjligt. *(ler belåtet och smyger ut igen.)*

Stefan Min far, det gör ont!

Dracul Jag vet, min son. Det är själva sjukdomen. Den smärtsamma känslan av att man lever blir outhärdlig i evighet.

Scen 2. Arkeologerna i mörker framför ruinen.

John Fan också!

Meryl Svär inte, John.

John Nu har vi letat hela dagen här i ruinerna efter den där förbannade källaren, och nu blir det redan mörkt!

Cyril Vi måste hitta den igen! Vi får inte ge upp!

Malcolm Är professorn säker på att vi har letat i rätt ruin? Det finns kanske andra ruiner?

Cyril Jag är säker på att det var här någonstans.

Malcolm Så brukade min mamma säga när hon aldrig hittade sina glasögon.

John Vi kan inte stanna här när det mörknar.

Meryl Är du rädd, John?

John Och vart fan tog den där Stefan vägen?

Malcolm Jag fick det intrycket av honom att det låg i hans intresse att hålla oss härifrån.

Cyril Nu vet jag! Vi har gått fel!

Malcolm Det menar ni inte, professorn!

Cyril Jo, det menar jag visst!

John Betyder det att ni nu vet vägen?

Cyril Det kan ni ge er fan på!

Meryl Men sluta då för helvete med att svära så infernaliskt! Fan kan ju ta det som en inbjudan!

Malcolm Ni börjar visst alla bli skrockfulla.

Cyril Här är det! Nu vet jag!

Malcolm Nu vet han!

John Vi gick visst zick i stället för zack.
Malcolm Går man i zickzack är det lika farligt att gå i zack i stället för zick.
Meryl Det menar ni inte!
Malcolm Jo, det menar vi visst det!
Cyril Tyst! Här är det! *(Han svänger en panel, och en fackla blir synlig.)*
(triumferande, glädjestrålade till de övriga) Vad var det jag sa?
Malcolm Men det är väl sent nu. Borde vi inte gå hem och återkomma i morgon?
John Ditt nö! Vi har jobbat hela dagen för detta! Släpper vi spåret nu får vi kanske leta lika mycket i morgon igen!
Malcolm Det var det jag menade.
Cyril Kom med nu! Vi öppnar dörren!
(Han trycker till, och scenen öppnas.)
Det är borgsalen magnifikt dukad för en bankett. Vid bordet sitter greven ensam.)
Dracul Välkomna, mina vänner! Var har ni dröjt så länge?
Cyril Menar ni att vi var väntade?
Dracul I högsta grad! Min son meddelade mig att ni var i antågande.
Cyril Ursäkta mig, men vem är då ni?
Dracul *(stiger mycket artigt upp och räcker fram handen till professorn)*
Kalla mig greve Dracula.
alla Greve Dracula!??
Dracul Säg inte att ni inte tål ett ärligt skämt. Jag har ju som transsylvansk greve förstått att denna sagofigur är omåttligt populär hos er i ert morbida västerland. Jag hoppas ni uppskattar skämtet.
Cyril Vi kan inte säga hur glada och förvånade vi är över att träffa er.
Dracul Det behöver ni inte säga heller. Men slå er för all del ner. Ni måste vara hungriga, så som ni har arbetat hela dagen. Jag lovar att inte servera er blod i era bägare.
John och Meryl Blod???!
Dracul Jag hoppas ni småningom vänjer er vid min humor. Ta mig för all del inte på allvar vad jag än skämtar om.
Cyril Ni får förlåta oss, men vi är inte vana vid den transsylvanska mentaliteten.
Dracul Det är helt i sin ordning, professorn. Det är kanske till och med bäst för er att ni inte vänjer er vid den heller. Men för all del, servera er, och låt er väl smaka.
John Vad menar ni? Varför bör vi inte vänja oss vid er mentalitet?
Dracul Ni träffade ju min son igår.
John och Cyril Ja.
Dracul Jag förmodar att han försökte få er att förstå att ni ingenting har att hämta här.
Cyril Bäste herr greve, vi är vetenskapsmän. Vi är här för att utrannsaka ett mysterium, och vi kan inte bara utan vidare släppa ett projekt utan att först genomföra det.
Dracul Jag förstår er så väl, och jag beklagar er. Litet mera vin? Det är inte alkoholfritt men garanterat blodlöst. *(ler)* Ett annat skämt.
Malcolm Ett utsökt vin, fastän det är så blodlöst. Varifrån kommer det?
Dracul Min vän, till er ära är det min bästa årgång från min egen källare. Det är lokalt men lika väl lagrat som den bästa whisky ni kan finna i Skottland.
Malcolm Hur många år?
Dracul Trehundrasextiosju.
Malcolm Min komplimang. Finns det så gammal sherry?

Dracul Jag har en femhundraårig tokajer, som jag kan öppna åt er till desserten, om ni behagar.

John Till saken! Varför vill ni ha oss bort härifrån?

Dracul För ert eget bästa.

John Vad betyder det?

Dracul Det är inte alla som finner det behagligt att vistas i Transsylvanien i längden. Och för dem som finner det behagligt att stanna här för länge lurar vissa faror, som jag helst inte vill utsätta dem för.

John Som vad?

Dracul Min äldste son och arvinge. Hans bror, som ni mötte i går, är en ängel i jämförelse och hans motsats.

Malcolm Får vi träffa honom? Han låter som en intressant bekantskap.

Dracul Vi håller honom inburad för hans omgivnings skull. Han lider nämligen av den säregna sinnessjukdomen att han har en vansinnig törst efter att bara dricka människors blod.

Meryl (glatt) Han är alltså vampyr?

Dracul Kalla det så om ni vill. För mig förblir han bara en människa om dock en beklagansvärd sådan. *(Meryl tar sig för magen.)*

John Meryl! Vad är det?

Meryl Ingenting. Men jag tror att min förstoppning släpper. Finns det en toalett här?

Dracul Givetvis. Ut genom den dörren till vänster. Där hänger ett blodigt hjärta på dörren. *(förklarar sig)* Ett skämt. *(Meryl går genast ut.)*

Cyril Er son Stefan gjorde ett mycket gott intryck på oss igår.

Dracul Det gläder mig.

Cyril Får vi träffa honom mera?

Malcolm Han gjorde ett särskilt djupt intryck på Meryl.

Dracul Meryl bör akta sig för så farliga unga män, men naturligtvis får ni gärna träffa honom igen.

John Vi trodde att det bara var hans bror som var farlig.

Dracul För en sådan skönhets som Miss Meryl är alla män farliga, särskilt i Transsylvanien. *(förklarar sig)* Ett annat skämt.

Cyril Er mat är utsökt, herr greve, och jag har aldrig smakat ett så underbart vin.

Dracul Här i Transsylvanien har vi under många hundra år utvecklat vår smak till den finaste i världen.

John Så vinet anpassar sig efter er smak?

Dracul Det ligger i naturen, min vän. Sådan människan är, sådan blir naturen.

Cyril En högst intressant hypotes för en antroposof.

Dracul Jag hoppas er arkeologiska expedition för den skull inte följs av ett antal biologiska.

John Varför önskar ni det?

Dracul Min bästa vän, med dagens tekniska biologi och dess genmanipulationer kan ju något ljushuvud få för sig att komma hit för att studera hur man rätt kan åstadkomma vampyrer. *(förklarar sig)* Ett annat skämt.

Cyril En helt relevant synpunkt, min bästa herr greve. Låt oss inte riskera något sådant.

Dracul Ni börjar förstå oss, min bästa professor. Vi skall nog komma överens. Skål!
(De skålar.)

John Är det säkert att ni inte lagt något i vinet, herr greve?

Dracul Er misstänksamhet är fullständigt obefogad.

John Varför dröjer Meryl så länge på toaletten?

Malcolm (menande) Hon hade förstoppning, John.

Cyril John, hon är en kvinna. Hon är inte som vi. Och grevens toalett är säkert bättre än hotellets.

Dracul Jag beklagar att ni måste nöja er med byns torftiga förhållanden. Om vi kunde skulle vi gärna härbärgera er här, men tyvärr finns här bara likkistor. (ler med sitt höjda glas) Ett annat skämt. (dricker)

John Jag förstår att det är svårt att övernatta i en ruin.

Malcolm Här kan ju finnas spöken.

John Ändå är servicen och standarden märkvärdigt god här för att vara i en ruin.

Dracul Vi ville bara tillmötesgå er med det bästa vi hade inför ert celebra besök.

John Så allt detta är bara för vår skull?

Dracul Givetvis.

John Var bor ni annars?

Dracul Hos min hustru.

John Det låter ju rimligt.

Malcolm Är det hon som har kokat middagen?

Dracul Med tjänarnas hjälp. Hon är ju grevinna.

Cyril Givetvis.

John Men var fan dröjer Meryl?

Cyril John, du vet vad hon tycker om att du svär.

Dracul Det gör inget. Jag umgås tämligen intimt med Djävulen. (förklarar sig) Ett nytt skämt.

Malcolm Er morbida humor tilltalar mig, greve Dracula. Den får mig att tro att ni är helt mänsklig.

Dracul Det är meningen. Den tog många hundra år att utveckla. Den ligger i familjen.

John (reser sig plötsligt) Men nu går jag och hör hur det är med Meryl. (går ut)

Malcolm Kvinnor är långsamma av sig, och det accepterar aldrig männen.

Cyril Så ni har en fru, min bäste greve?

Dracul Ja, sedan många år, och vi är alltjämt lyckligt gifta.

Cyril Det gläder mig att höra. Mår hon bra?

Dracul Så bra som hon kan må vid sin ålder.

Cyril Får vi träffa henne?

Dracul Säkert, när hon är rätt disponerad.

Malcolm Är hon också inspärrad för omgivningens bästa?

Dracul (skrattar) Nej, min käre vän. Och hon är inte ens långsam på toaletten.

John (kommer plötsligt tillbaka) Vi har problem. Hon är inte där.

Cyril Vad menar du?

John Toaletten är orörd, och hon verkar ha stuckit.

Cyril Men det är ju oerhört!

John Vi måste leta rätt på henne.

Malcolm Om hon inte har flytt till skogs i panik.

John Vad menar ni, herr greve? Kan man försvinna här i ruinen?

Dracul Inte direkt.

John Men indirekt?

Dracul Mina vänner, jag hoppas verkligen ingenting har hänt.

Cyril Kan någonting ha hänt?

John Vi måste finna henne!

Dracul Ni har alldeles rätt, mina vänner, och jag skall själv göra allt för att hjälpa er, då jag känner mig ansvarig som er värd. Vi måste tyvärr redan bryta taffeln, men vi skall finna henne. Förhoppningsvis kan vi återkomma till desserten senare med er Meryl.

Malcolm Och med mera blodlöst vin?

Dracul Min vän, inget rödvin är någonsin blodlöst. Därför är det så hälsosamt.

Cyril Ni menar förstås bildligt.

Dracul (blinkar) Tolka det som ni vill. Kom, låt oss gå. Vi har inte ett ögonblick att förlora.

Scen 3. Meryl trevar sig fram med ett ensamt ljus i mörkret.

Meryl Det måste ha kommit härifrån. Jag är säker på det.

(Ett ömkansvärt klagande hörs.)

Där är det igen! Det måste vara helt nära. Det är alldeles tydligt att här finns en människa i nöd. *(kommer plötsligt fram till Draco i en järnbur.)* Men vad är detta?

Draco Välkommen, min ljuva rädderska!

Meryl Men vem är ni? Ni ser ju precis ut som....

Draco Ja, jag är Stefans broder. Han fick träffa er men inte jag. Men ni har kommit för att rädda mig. Jag tackar er ur djupet av mitt hjärta. Jag visste att ni skulle komma. Alla kvinnor är goda, som har medömkan med någon man.

Meryl Men varför hålls ni inspärrad på detta omänskliga sätt?

Draco För att jag har varit stygg. Pappa straffar mig för att jag ränner efter flickor.

Meryl (road) Vill han då inte att ni skall gifta er?

Draco Nej, fastän jag är hans äldste son, ty han bara favoriserar Stefan.

Meryl Men det är ju orättvist.

Draco Visst är det. Men ni kan hjälpa mig.

Meryl Hur?

Draco Det är lätt. Drag i handtaget i väggen, och buren höjer sig.

Meryl Er far blir inte arg på mig då?

Draco (oljigt) Vad ont skulle väl han kunna göra er?

Meryl Jag tror er. *(drar i handtaget. Buren höjes.)*

Draco Äntligen fri! *(omfamnar henne genast)* Vad kan jag göra för er?

Meryl Ingenting, helst. Jag är glad om jag kunnat hjälpa er.

Draco Låt mig då åtminstone få ge er en kyss. *(hugger henne bitskt i halsen. Hon svimmar omedelbart av chocken. Han morrar djuriskt som en riktig frossare. För att göra det bekvämare för sig lägger han henne på golvet och fortsätter ursinnigt.)*

John(s röst långt borta) Meryl!

Draco (kommer av sig) Fan också! De är efter henne! *(Djävulen spatserar in.)*

Djävulen Oroa dig inte, min son. Fortsätt bara. Du har flera minuter på dig att göra henne till din för evigt. Sedan kan ni tillsammans erövra världen. Du hade tur som fick tag i en så vacker flicka. Tillsammans blir ni oemotståndliga.

John(s röst, något närmare) Meryl!

Dracul(s röst) Om mina värsta farhågor besannas vet jag var hon är.

Djävulen Skynda dig, min son! Sug ut henne! Ge henne din själ! Du hinner!

Cyril(s röst) Låt oss då gå dit först av allt.

Dracul(s röst) Följ mig!

Djävulen Det räcker, min son! Du hinner inte mera just nu! Men du har gjort bra ifrån dig! Jag är stolt över dig, min son!

Draco Något sådant har jag aldrig hört från pappa.

Djävulen Städa bara efter dig, så att det ser snyggt ut. Torka av ditt läppstift där. (*visar blodet på hennes hals. Draco torkar av det med en näsduk och döljer spåren med hennes krage.*) Skynda dig nu! Du är fri!

Draco Men hur skall jag komma ut?

Djävulen Följ mig! (*tar honom i handen, och de försvinner i mörkret. Ögonblicket därefter kommer de andra in.*)

John Meryl! (*rusar fram till henne, klappar hennes kinder, med mera.*)

Cyril Oskadd! Tack och lov! (*Hon vaknar till.*)

John Meryl! Vad hände?

Malcolm Varför gick du inte på toaletten?

Meryl (*hämtar sig långsamt, som efter en ond dröm*) Där är ni. Jag vet inte vad som hände. Jag skulle gå på toaletten, men så gick krampen över, och jag hörde alldeles tydligt ropen av en människa i nöd. Det lät så angeläget. Jag följde ropen och kom hit till buren här, (*visar på buren, som åter sänkt sig*) och fann en människa inspärrad i den. Han sade mig hur jag skulle göra för att befria honom. (*ser på greven*) Jag hoppas att jag inte har gjort något galet.

Malcolm Har hon det, greve Dracula?

Dracul Hon har befriat min farlige son. Det är allt.

Meryl På vilket sätt är han farlig?

Dracul Han försökte inte något otillbörligt mot er?

Meryl (*osäker*) Nej då, inte alls. Han var bara artigheten själv, precis som hans bror. Men vad här är kallt! Har jag varit länge avsvimmad?

John Vi vet inte hur länge.

Malcolm Ta henne då bort härifrån och ge henne ett glas vin! Det kan hon behöva!

Cyril Och vi också!

John Men vad är det här? (*viker ner hennes krage. Två märken blir synliga.*)

Cyril Jag tror det inte!

Dracul Nu är fan lös! Och ni har släppt ut honom, era självtillräckliga klantskallar! Nu går ingen i hela landskapet säker mer!

Malcolm Det här blir värre och värre.

Dracul Ni borde aldrig ha kommit hit! Varför tog ni inte min sons varning på allvar?

Meryl Men denne var också er son.

Dracul Ja, men en fördömd sådan!

Cyril Jag vägrar tro det. Det är alldeles omöjligt.

John Vad då, professorn?

Malcolm (*till greven*) Vill ni verkligen påstå att er son är vampyr?

Dracul (*pekar på Meryls hals*) Jag ansvarar inte för konsekvenserna. Det får ni göra själva. (*gör en skarp busvissling*) Stefan får visa er hem genom skogen. Vad ni sedan gör ger jag fan i.

John (*till Cyril*) Är det farligt?

Cyril Jag vägrar tro det. Det är omöjligt.

Malcolm Det har ni sagt förut, professorn. Kom nu. Låt oss rädda vad som är kvar av Meryl.

Meryl Allt är kvar av mig, Malcolm. Jag är trött på dina cynismer.

Malcolm Förlåt. Det var menat som ett skämt.

John (*till Malcolm*) Hon verkar helt normal.

Meryl Ja, vad trodde ni jag skulle vara? En mumie?

Dracul Kom nu. Min sons befrielse är tyvärr något vida allvarligare än någon mumies förbannelse.

Cyril Så ni är även bekant med egyptologi och problem förknippade med mumier?

Dracul Det skall vi gärna ha en natt tillsammans om, min bästa professor, när vi en gång lyckats klara ut det här problemet.

Malcolm Ni menar inte att vi måste slå en påle genom er sons kropp och hjärta?

Dracul Det skulle inte skada.

Meryl Skämtar ni?

Dracul Tolka det som ni vill. (*Stefan kommer.*) Stefan, Draco är lös. Du måste hjälpa dessa människor hem.

Stefan Vem släppte ut honom?

Dracul Denna stackars vackra mö i sin oskuld, för att hon tyckte synd om honom. Det kan inte hjälpas. Gjort är gjort.

Stefan Blev hon smittad?

Dracul Ja, hon blev smittad.

Stefan (till Meryl) Jag beklagar det verkligen. (*erbjuder henne sin arm.*)

Meryl Vad har jag smittats av? Ni ser på mig som om det var rabies eller spetälska.

Dracul Rabies är inte långt ifrån, men vi kanske klarar er. Hädanefter står ni under min sons beskydd.

Meryl Vilken av dem? Jag minns bara den som jag räddat livet på.

(*Alla tittar på henne.*)

Cyril (skakar på huvudet) Det är helt omöjligt. Det är absolut omöjligt.

Malcolm (tar honom i armen) Kom nu, professorn. Vi tar ett glas vin innan vi går hem.

John Hur känns det, Meryl?

Meryl Har aldrig mått bättre.

John (till de andra) Hon menar det.

Dracul (för sig själv) En kvinnlig oskuld! Av alla tänkbara olyckor!

Stefan Vi ska nog klara honom, far. Vi har gjort det förut.

Dracul Det här går inte längre! Det börjar gå mig på nerverna! Djävulen själv måste ha hjälpt honom den här gången!

Cyril Det finns ingen djävul, min bästa greve.

Dracul Om det inte finns någon Djävul finns det ingen Gud heller.

Malcolm Noll är lika med noll.

Cyril Jag är benägen att hålla med er, herr greve, och föredrar då att vara utan båda.

Dracul Ändå har ert sällskap kanske just släppt helvetet löst över jorden genom en enda djävuls verk, och det är ert fel i er okunnighet!

Cyril Jag beklagar det verkligen, herr greve.

Meryl Det var mitt fel.

Dracul Ja, och måtte ni beklaga det! (*går i vredesmod*)

John Han är arg.

Malcolm Vad betyder det? Vad som har hänt är ju ändå omöjligt enligt professorn, som vet allt.

Cyril Det värsta av allt är just när det omöjliga blir möjligt. Det kan förändra hela världen och ställa till med oöverskådliga kataklysmor.

Stefan Kom nu, professorn. Vi ska nog se till så det värsta kan undvikas.

John Vad fan menar ni med det?

Meryl Sluta, John! Jag vill aldrig höra dig åkalla honom mera!

John (till Malcolm) Hon tror verkligen på fan.

Malcolm Det är kanske säkrast att räkna med möjligheten att han kan existera under rådande omständigheter.

John Vilka rådande omständigheter?

Malcolm Det är det vi inte vet. (*de går*)

Scen 4. Meryls rum i värdshuset.

De lägger henne till sängs.

John Är det bra så, Meryl?

Meryl Jag säger ju att det är inget fel på mig! Ni behandlar mig som om jag var döende i aids!

Malcolm Det finns kanske värre sjukdomar.

Cyril Det är nödvändigt att du vilar, Meryl. Du har förlorat mycket blod.

Meryl Åderlåtning var väl bara positivt förr i världen? Jag känner mig bara friskare och uppiggad.

Cyril Hon får inte bli lämnad ensam i natt. Vem kan vaka hos henne?

Stefan Jag kan sitta uppe hela natten.

John Kan vi lita på er?

Stefan Lika väl som ni kan lita på Meryl.

Cyril Jag tror vi kan lita på Stefan. Vi är trötta och behöver sömn.

Malcolm Jag tror ni tog lite väl många glas hos greven, professorn.

Cyril Det gjorde väl ni också.

Meryl Gå nu, så att jag får sova.

Stefan Jag stannar hos dig, Meryl.

Meryl Ja, gör det. Gå, ni andra.

John (reser sig) Som du vill, Meryl. Kom så går vi. (*går med Malcolm och professorn.*)

Meryl Berätta nu, Stefan. Vad gjorde din bror med mig egentligen?

Stefan Han är inte min bror. Han är ett missfoster.

Meryl Men vad hände med mig?

Stefan Förhoppningsvis ingenting.

Meryl Du undviker ämnet.

Stefan Det gör alla goda läkare. Jag är här för att ta hand om dig.

Meryl Ni liknar varandra, du och den andre.

Stefan Ja, tyvärr.

Meryl Men han var mera dynamisk och dramatisk.

Stefan Han är en farlig galning.

Meryl Är du rädd för honom?

Stefan Nej.

Meryl Varför höll ni honom så omänskligt fångslad? Finns det inget bättre sinnessjukhus i landet?

Stefan Inget sinnessjukhus skulle räcka till.

Meryl Han är alltså en vampyr?

Stefan Han är bara ett missfoster.

Meryl Och du är en mes. Du tråkar ut mig. Gå, Stefan.

Stefan Jag har lovat att vaka hos dig. (*Ett vargtjut hörs utanför.*)

Meryl Vad var det?

Stefan Det var min bror.

Meryl Är du säker? Det lät som en varg.

Stefan Det var min bror.

Meryl Gå ut och se efter.

Stefan Jag vet att det var han.

Meryl Jaga bort honom då! Jag vill inte ha vargar här inne!

Stefan Om du vill kan jag göra en runda.

Meryl Ta med dig vitlök och krucifix, om du tror det hjälper.

Stefan Det behövs inte. Jag är strax tillbaka. *(kliver ut genom fönstret.)*

Meryl Det tjutet! Det var min älskare. Jag vet det. Han är i närheten! Min mästare är här! Han behöver mig! *(reser sig ur sängen i sitt vita nattlinne och går nästan sömngångaraktigt mot fönstret)* Kom och ta mig, du ljuve och underbare galning till missfoster!

Draco (dyker upp och hoppar in genom fönstret och omfamnar henne genast) Äntligen! Vår framtid är räddad!

Meryl Jag lyckades lura ut din broder.

Draco Och min familj är förtappad. De står i maskopi med varandra. Men jag utnyttjar deras manövrer till att gynna mina egna syften. Snart är du min, du underbara hjälperska!

Meryl Gör det fort innan någon kommer!

Draco Vi skall fira bröllop hela evigheten!

Meryl Och göra hela världen till vår barnaskara!

Draco Världen skall befrias från människorna, och de döda skall ta över!
(hugger henne. Hon svimmar. Stefan kommer i fönstret.)

Stefan Draco!

Draco Hon är min, Stefan! Du får henne aldrig!

Stefan Du är fördömd! Du har inget vett i skallen!

Draco Och du är en menlös idiot som inte samarbetar!

Stefan Ge dig iväg innan du väcker hela huset!

Draco Alltid ska du förstöra allt!

Stefan Nej, Draco, det är du som alltid har förstört mitt liv!

Draco Med avsikt!

Stefan Lämna henne i fred!

Draco Aldrig! Hon har mitt blod i sig! Hon tillhör mig! Du kan aldrig med att bita henne! Du är för mesig!

Stefan Jag hör dem komma.
(Dörren öppnas, och Cyril, John och Malcolm störtar in med ljus. Draco störtar genast ut genom fönstret.)

Cyril Vad vill detta säga, Stefan?

Stefan Jag är hemskt ledsen. Han strök omkring här utanför och lurade ut mig.

John Och under tiden slank han in och tog för sig, den förbannade jäveln!
(samlar ihop den blodöversköljda Meryl och stoppar henne i säng.)

Känner du inte din bror bättre, din oduglige mes?

Stefan Han har varit inlåst så länge. Han är helt oberäknelig som fri.

Cyril *(torkar av Meryl och undersöker henne)* Det är bäst att vi alla stannar här i natt. Detta får inte hända en gång till.

John Stefan, du är avskedad! Stick!

Stefan Det är bäst att ni alla sticker från landet. Endast så kan hon räddas.

Cyril Det är inte händelsevis så, Stefan, att du samarbetar med din broder och släppte in honom?

Stefan Jag försäkrar er att jag är den enda som kan skydda er mot honom.

Malcolm Så som du har skyddat Meryl.

John Du menar bara väl, Stefan, men du har varit oduglig i natt.

Stefan Jag ber så mycket om ursäkt. Ni vet var jag finns. Kalla på mig bara om ni behöver mig. *(går ut genom fönstret.)*

John Varför tog han inte dörrvägen?

Cyril Dessa bröder förefaller mig lika egendomliga som greven deras far.

John Hon vaknar till. Meryl!

Meryl *(rusig)* Var är han?

John Vem?

Meryl Min älskare.

Cyril Hon yrar.

Malcolm Ge henne en injektion.

John Tror ni det hjälper?

Cyril Vi har inget val. Hon måste få sova.

Malcolm Låt henne sova då, så att vi också kan få sova.

Cyril *(strängt)* Vi stannar här i rummet!

John Ja.

Cyril Sov, Meryl. Du är i säkra händer nu. *(ger henne en injektion.)*

Malcolm Jag är helt slut. *(sätter sig i en stol och somnar.)*

Cyril Vi får inte somna.

John Vi vakar vid hennes sida, professorn.

Cyril Ja. *(De sätter sig båda på ömse sidor om sängen. Ljuset slocknar långsamt, långsamt. Snart sover båda ljudligt. När alla nästan är osynliga i mörkret reser sig Meryl försiktigt ur sängen, kliver ur, går likt en sömngångerska mot fönstret och klättrar ut och försvinner.*

Man hör åter vargtjutet, som nu är starkare och vällustigt.)

(Scenen fortsätter. Småningom börjar det ljusna, och professorn vaknar med ett ryck, varseblir genast situationen och väcker John och Malcolm.)

Cyril Vakna, era idioter!

John *(yrvaket)* Va? Vad har hänt?

Malcolm *(märker det genast)* Meryl är borta!

Cyril *(reser sig)* Detta är en katastrof! Och vad värre är: det är fullständigt omöjligt!

John Det får inte vara sant!

Malcolm Håll käften era fån. Vi måste acceptera att Meryl har rymt med sin vampyr.

John Det är ofattbart!

Cyril Det är också möjligt att någon rövat bort henne medan vi sov på vår vakt.

Malcolm Vad gör vi nu?

John Vi måste finna henne. Vad annars?

(Det knackar på dörren.)

Cyril Kom in! *(Miklos öppnar dörren.)*

Miklos Jag hörde röster.

Cyril Du hörde rätt, Miklos. Kom in. *(Miklos kommer in.)*

Miklos Stefan har passerat i natt. Han lämna mig brev.

John Han kanske kan hjälpa oss.

Malcolm Ja, han verkar lika hederlig som de andra vampyrerna.

Cyril *(läser)* "Meryl är illa ute. Jag skall försöka återvinna henne åt er. Gör inget, och lämna inte vårdshuset, förrän jag hör av mig igen." Han menar utan tvekan vad han skriver.

John Får jag se! *(sliter brevet från honom.)*

Miklos Ni är helt försäkrade här. Vinden och källaren full av gammal vitlök.

Cyril Tack för det, Miklos. Vet du var Meryl är?
Miklos Nej. Inte Laszlo heller.
John Är Laszlo också försvunnen?
Malcolm Nej, ditt fån, Laszlo vet inte heller var Meryl är, naturligtvis.
John Fan må begripa vad dessa transsylvaner egentligen menar.
Cyril Vi bör ta Stefans varning på allvar. Han är den ende som kan hjälpa oss.
John Mot vad?
Cyril Mot det okända. Vi vet inte vad det är vi har att göra med. Och vi har ingen möjlighet att få veta det utom genom Stefan.
Malcolm Så vi ska stanna här på värdshuset och mögla tillsammans med alla gamla vitlökar i källaren och vinden?
Cyril Vi kan röra oss fullständigt fritt under dagtid. Det är bara mörkret vi måste passera här.
Malcolm Även professorn börjar bli skrockfull.
Cyril (gäspar) Nej, bara trött. Jag vägrar fullständigt att acceptera att det verkligen skulle kunna förekomma vampyrer. Nu går jag och lägger mig.
Malcolm Jag med.
John Jag sover redan, fastän jag kommer att ligga sömlös så länge Meryl är borta.
Miklos Ni sover gott på mycket vitlök.
John Tack, Miklos, men jag klarar mig nog.
Malcolm Och Meryl?
Cyril Vi får lita på Stefan. Vi har ingenting annat att göra. Kom nu.
(Alla går ut.)

Scen 5. Meryl i nattlinne går med Stefan i skogen i mörkret.)

Meryl Det går inte, Stefan. Du är för sent ute. Jag är redan fördärvad.
Stefan Tro mig, Meryl. Jag är kanske den enda som kan bota dig.
Meryl Jag vill inte skada dig, Stefan. Jag vill inte förgifta dig så som jag har blivit förgiftad.
Stefan Tror du då att jag är okunnig och oerfaren?
Meryl Du är för god för att kunna vara erfaren.
Stefan Förstår du då ingenting, Meryl? Du är en i familjen nu. Vi delar samma förbannelse alla fem.
Meryl (allvarlig) Stefan, är din bror inte ensam om – förbannelsen?
Stefan Vår far fick den för fem hundra år sedan. Han smittade min mor, som överförde den på Draco.
Meryl Och du?
Stefan Jag fick den av min far bara för att jag alltid skulle kunna hjälpa honom mot Draco.
Meryl Du menar, att ni alla är lika gamla och odödliga?
Stefan Precis som du nu.
Meryl Men ni verkar helt normala. Endast Draco verkar sjuk.
Stefan Vi kan behärska oss. Det kan inte Draco. Det kunde han inte ens före förbannelsen.
Meryl Jag förstår. Men problemet, min vän, är att jag smittats av Draco och inte av dig. Jag har fått hans lidelse, inte din. Jag är uppblandad med hans blod, inte ditt.
Stefan Det tror jag vi kan åtgärda.
Meryl Så att du skulle smitta ner mig efter att Draco redan gjort det?

Stefan Min smitta kanske utgör ett motgift.
Meryl Du är naiv, Stefan. Men försök, så får jag känna hur det känns.
Stefan Förlåt mig, min älskade. *(biter henne. Hon gör inget motstånd och verkar njuta av det först men avbryter sedan och skjuter honom ifrån sig.)*
Meryl Det är ingen idé, Stefan. Det är för sent. Det ger mig ingenting längre. Draco tog allt vad jag hade, och jag har ingenting kvar. Jag är bara död och evigt hysterisk och törstande, lika fördärvad och ond som Draco. *(flyr)*
Stefan Meryl! Meryl! *(faller ner på knä i uppgiven förtoiölan)* Om hon ändå ville tro på mig!

Akt IV scen 1. Meryls rum i värdshuset, som John har övertagit.

Malcolm Hon har varit borta i fyra dagar nu.
John Jag vet, men jag känner att hon kommer tillbaka.
Malcolm Vi har inte hört ett ord från Stefan.
John Vi måste ge honom en chans. Han kan när som helst komma tillbaka med henne.
Malcolm Jag lutar mer och mer åt professorsns åsikt att vi bör åka hem innan någon mer försvinner.
John Aldrig! Jag är ansvarig för Meryl, Malcolm, inför hennes föräldrar, inför hennes familj. Jag kan inte återvända till England utan henne. Ni får göra det om ni vill, men jag måste vägra.
Malcolm Men ser du inte att det är hopplöst? Greven och Stefan visar sig bara när de själva vill det, och de tycks inte vilja det längre. De var avvisande och varnande från början. Vår utforskning av borgen leder till ingenting mer, och den där källaren tycks vi bara hitta när vampyrerna själva öppnar dörren för oss efter mörkret.
John Kalla dem inte vampyrer!
Malcolm Vad vill du hellre kalla Draco? Ett helgon?
John Professorn säger att han måste lida av en lokal sjukdom som är okänd för läkarvetenskapen och som därför borde utforskas av specialister.
Malcolm Och vill du då ha samma sjukdom?
John Ingen vill ha den.
Malcolm Kom hem med oss då för helvete innan det är för sent!
John Om professorn vill avbryta sin expedition får han göra det utan mig.
Malcolm *(arg)* Du är hopplös! *(går och slänger igen dörren efter sig.)*
John Han vägrar förstå. Jag var den som älskade Meryl. Jag kan inte bara lämna henne åt vargarna. *(Det skrapar försiktigt på fönstret.)* Någon där? *(reser sig. Det skrapar igen. Han går till fönstret och öppnar det.)* Meryl! *(Meryl kliver in.)*
Meryl *(sätter fingret för munnen)* Hysch! Låt ingen veta att jag är här. Jag ville bara se dig en sista gång innan det är för sent.
John Meryl!
Meryl Jag kunde inte komma tidigare. Jag hade så mycket att fundera över.
John Du är tillbaka! Du lever! Men hur har du kunnat vara borta i fyra dagar i bara nattlinnet?
Meryl Jag kan inte stanna, John. Jag ville bara be er resa hem utan mig.
John Omöjligt, Meryl!
Meryl Var inte dum nu! Fattar du inte ditt eget bästa?
John Jag är ansvarig för dig inför din familj.
Meryl Säg dem att jag föredragit att stanna i Transsylvanien.

John Det går inte, Meryl.
Meryl Vi har inget val!
John (omfamnar henne) Meryl! Vad har hänt?
Meryl Du skulle aldrig förstå det.
John Låt mig försöka.
Meryl (skjuter honom ifrån sig) Nej, John, rör mig inte. Jag måste gå.
John (omfamnar henne igen) Jag släpper dig aldrig mer!
Meryl Skyll då dig själv. (*biter honom.*)
John Meryl! Meryl! (*De läger sig till rätta i sängen.*) Varför sade du inte detta tidigare? Det är detta jag har väntat på hela tiden!
Meryl Jag måste gå.
John Ta mig med! Ta mig med!
Meryl Så följ mig då. (*tar honom i handen. Han följer med henne ut genom fönstret.*)
(*Scenen dröjer kvar en stund. Så ljusnar det. Sängen är alldeles blodig. Det knackar på dörren. Malcolm kommer in.*)
Malcolm John! (*ser sängen; ropar:*) Professorn! (*Denne kommer.*)
(*Båda bestörta in.*)
Cyril Nu är det färdigt igen.
Malcolm Det här går för långt, professorn. Jag accepterar inte detta. Vår expedition har fullständigt spårat ur.
Cyril Jag håller med dig, Malcolm. Vi måste resa hem genast.
Malcolm Miklos! Laszlo!
Cyril Vad tänker du göra?
Miklos (kommer) Vad står på? Vad på står?
Malcolm Var är Laszlo?
Miklos Där nere.
Malcolm Vi ska gå på vampyrjakt! Beväpna er med krucifix, pålar och hammare!
Cyril Malcolm, är du galen?
Malcolm Vi ska hitta den förbannade greven och hela hans familj i deras kistor, och om vi hittar Meryl och John sovande i kistor ska vi slå pålar genom dem också!
Cyril Men Malcolm, du menar väl inte att du tror på allt detta?
Malcolm (visar sängen) Kan du inte se själv med dina egna ögon?
Cyril Det finns inga vampyrer. De har aldrig funnits. Det är fullständigt omöjligt.
Malcolm Om ni inte vill följa med på vampyrjakt, professorn, går jag ensam. Kom, Miklos! Ta en säck med vitlök med dig.
Miklos Gärna, heliga vampyrjägare.
(*de går*)
Cyril (sätter sig ner och skakar på huvudet) De är alldeles från vettet av vidskepelse. Att de inte fattar att det är omöjligt? Jag har fått nog. De får göra vad de vill. Jag reser hem.

Akt V scen 1. En klinik. Djävulen på besök, uppklädd som gentleman.

besökaren Hur mår patienten idag?
syster Som vanligt.
besökaren Ingen förändring?
syster Tyvärr. Hans chocktillstånd verkar permanent.
besökaren Och ingenting hjälper?

syster Vi har försökt allt. Elchocksterapi hjälper minst av allt.
besökaren Får man se honom?
syster På egen risk.
besökaren Jag tror inte att det är någon risk att han känner igen mig.
(Systemen låser upp dörren till en cell. Där inne sitter professorn.)
syster Hur står det till idag, professorn?
Cyril Det är fullständigt omöjligt.
syster (till besökaren) Så svarar han på alla tilltal.
besökaren Vad hände egentligen?
syster Det är det som ingen vet. Han reste på en privat expedition till något östeuropeiskt land med tre unga medarbetare. Alla medarbetarna försvann spårlöst, och han kom ensam hem i detta tillstånd.
besökaren Hans ungerska värd lär ha berättat att en av medarbetarna, en skotte, sågs sista gången när han skulle gå på vampyrjakt med krucifix och träpålar samt en massiv uppladdning med vitlök.
syster Det låter inte vidare vetenskapligt, eller hur?
Cyril Det är det jag säger. Det är fullständigt omöjligt.
besökaren Hur står det till, professorn? Hur mår ni idag?
Cyril (vänder blicken mot honom) Dig känner jag igen. Det är ju du.
syster Känner ni igen er besökare, professorn?
Cyril (hetsar upp sig) Om jag känner igen honom? Visst känner jag igen honom! Jag skulle känna igen honom bland tio tusen gästar! Det är ju Djävulen själv i egen förklädd person! Rör mig inte, din förbannade vampyrmakare! Driv ut den Satan härifrån!
syster Han har fått ett anfall. Det är bäst att ni avlägsnar er.
besökaren Förlåt att jag störde, professorn! Jag ville egentligen bara meddela, att alla era medarbetare mår mer än bara väl. De är i ytterst goda händer.
Cyril Dra åt helvete, din förbannade Djävul!
syster Kom, Sir. Vi måste tillkalla hjälp. *(försvinner med Djävulen.)*
Cyril (ensam kvar i cellen, åter med helt tom blick.) Det är alldeles omöjligt. Något sådant kan bara inte förekomma. Jag försäkrar er att det är fullständigt omöjligt. Det har aldrig funnits någon djävul, något helvete eller några vampyrer. Det är bara fantasier och vidskepelse. Tro mig, för jag är en sann vetenskapsman, och sådana kan inte missta sig. Jag lovar er, att det kommer jag att påstå till mina sista levnadsdagar, att ingenting sådant någonsin har förekommit. Det är helt enkelt omöjligt.
(Han sjunker in i fullständig tomhet.)

Slut.

Kashmir, maj 1999.